

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 19.10.2011
COM(2011) 658 final

2011/0300 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**privind orientări pentru infrastructuri energetice transeuropene și de abrogare a
Deciziei nr. 1364/2006/CE**

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SEC(2011) 1233 final}

{SEC(2011) 1234 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

Motivele și obiectivele propunerii

Sunt necesare eforturi de amploare pentru modernizarea și extinderea infrastructurii energetice a Europei și pentru interconectarea transfrontalieră a rețelelor în scopul îndeplinirii obiectivelor energetice de bază ale Uniunii: competitivitate, sustenabilitate și siguranța aprovizionării.

Comunicarea Comisiei privind prioritățile în domeniul infrastructurii energetice ante și post 2020¹, adoptată la 17 noiembrie 2010, a solicitat așadar o nouă politică UE privind infrastructura energetică, menită să coordoneze și să optimizeze dezvoltarea rețelei la scară continentală. A confirmat, în special, necesitatea de a revizui politica și cadrul de finanțare privind „Rețelele transeuropene de energie” (TEN-E).

O nouă politică în acest sens este vitală pentru a asigura funcționarea solidarității dintre statele membre, finalizarea pieței interne a energiei și conectarea regiunilor izolate, precum și realizarea rutelor alternative de aprovizionare sau de transport și a surselor de energie alternative și dezvoltarea energiei din surse regenerabile pentru a intra în concurență cu sursele tradiționale, după cum s-a subliniat în cadrul Consiliului European din 4 februarie 2011.

La 29 iunie 2011, Comisia a adoptat Comunicarea „Un buget pentru Europa 2020” privind următorul cadru financiar multianual (2014-2020)², care propune instituirea mecanismului „Conectarea Europei” care să promoveze finalizarea infrastructurilor energetice, de transport și digitale printr-un fond unic de 40 de miliarde EUR, din care 9,1 miliarde EUR dedicate energiei³.

Prezenta propunere stabilește reguli pentru dezvoltarea și interoperabilitatea la timp a rețelelor energetice transeuropene, în vederea realizării obiectivelor de politică energetică din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, pentru a asigura funcționarea pieței interne și a siguranței aprovizionării în Uniune, pentru a promova eficiența energetică și dezvoltarea de forme noi de energie din surse regenerabile, precum și promovarea interconectării rețelelor energetice.

Mai precis, Regulamentul urmărește integrarea completă a pieței interne a energiei, inclusiv prin garantarea faptului că nici un stat membru nu este izolat de rețeaua europeană, contribuie la dezvoltarea durabilă și protecția mediului, permițând ca Uniunea să își atingă obiectivele vizând reducerea cu 20 % a emisiilor de gaze cu efect de seră⁴, creșterea cu 20 % a eficienței energetice și atingerea unei cote de 20 % a energiei din surse regenerabile în consumul final de energie până în 2020, asigurând în același timp siguranța aprovizionării și solidaritatea între statele membre.

¹ COM(2010) 677.

² COM(2011) 500/I final și COM(2011) 500/II final (Fișe de politică).

³ Toate sumele în prețuri la nivelul anului 2011.

⁴ 30 % în anumite condiții.

Prin urmărirea acestor obiective, propunerea contribuie la o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii și aduce beneficii întregii Uniuni Europene din punctul de vedere al competitivității și coeziunii economice, sociale și teritoriale.

În acest sens, prezenta inițiativă identifică, pentru perioada ante și post 2020, un număr limitat de coridoare și domenii transeuropene prioritare care acoperă rețelele de energie electrică și de gaze, precum și infrastructura de transport a petrolului și dioxidului de carbon, în cazul cărora acțiunea Uniunii Europene se justifică în cea mai mare măsură. Inițiativa urmărește apoi punerea în aplicare a acestor priorități prin:

- fluidizarea procedurilor de autorizare, în vederea reducerii semnificative a duratei acestora în cazul proiectelor de interes comun și creșterii gradului de implicare și de acceptare din partea opiniei publice în ceea ce privește implementarea unor astfel de proiecte;
- facilitarea procesului de reglementare pentru proiectele de interes comun în domeniul energiei electrice și al gazelor, prin alocarea costurilor în funcție de beneficiile oferite și garantarea faptului că profiturile permise sunt proporționale cu riscurile asumate;
- asigurarea implementării proiectelor de interes comun prin acordarea sprijinului financiar necesar, atât pe baza mecanismelor pieței, cât și direct din partea UE. În această ultimă privință, propunerea stabilește condițiile de eligibilitate pentru ca proiectele de interes comun să obțină asistență financiară din partea UE în cadrul mecanismului „Conectarea Europei”, care face obiectul unei propuneri legislative separate.

Propunerea constituie o prioritate strategică în cadrul programului de lucru al Comisiei pentru anul 2011.

Contextul general

Provocarea pe care o reprezintă interconectarea și adaptarea infrastructurii noastre energetice la noile necesități este semnificativă, stringentă și vizează toate sectoarele energetice.

Rețelele de energie electrică trebuie să fie actualizate și modernizate pentru a face față cererii tot mai mari de energie electrică, datorate unei schimbări majore survenite în lanțul și mixul energetic general. De asemenea, rețelele trebuie extinse și actualizate urgent, inclusiv prin intermediul autostrăzilor de energie electrică, pentru a promova integrarea pieței și a menține nivelurile existente de siguranță a sistemului, dar mai ales pentru a transporta și echilibra electricitatea obținută din surse regenerabile, care se estimează că va crește de cel puțin două ori în perioada 2007-2020. În același timp, atingerea obiectivelor UE 2020 privind eficiența energetică și energia regenerabilă nu va fi posibilă în lipsa unor rețele mai inovatoare și mai inteligente, atât la nivelul transportului cât și al distribuției, îndeosebi prin tehnologiile informației și comunicațiilor.

Dacă este garantată siguranța aprovizionării, gazele naturale vor juca în continuare un rol esențial în mixul energetic în deceniile următoare, câștigând importanță în calitate de combustibil de rezervă pentru situațiile în care producția de energie electrică variază. Pe termen mediu, resursele indigene convenționale de gaze naturale, care sunt pe cale de a se epuiza, necesită importuri suplimentare, diversificate. Rețelele de gaze se confruntă cu cerințe

suplimentare în materie de flexibilitate în cadrul sistemului, cu nevoia de conducte bidirecționale, capacități de depozitare sporite și o ofertă flexibilă, care să includă gaze naturale lichefiat (GNL) și gaze naturale comprimate (GNC).

Având în vedere rolul petrolului în mixul energetic în deceniile următoare, este de importanță strategică menținerea aprovizionării neîntrerupte cu țiței a țărilor UE din Europa Centrală și de Est care nu au ieșire la mare și care depind în prezent de rute de aprovizionare limitate.

În sfârșit, tehnologiile pentru captarea și stocarea carbonului (CSC) ar reduce emisiile de dioxid de carbon pe scară largă, permițând în același timp utilizarea combustibililor fosili, care vor rămâne o sursă importantă de generare a energiei electrice în deceniile următoare. În vederea dezvoltării în viitor a unei rețele transfrontaliere de transport al dioxidului de carbon, trebuie ca anumite măsuri să fie întreprinse acum pentru planificarea și dezvoltarea infrastructurii la nivel european.

În raportul său către Consiliul Energie din iunie 2011⁵, Comisia a estimat necesarul total de investiții în infrastructuri energetice de importanță europeană la aproximativ 200 miliarde EUR până în 2020:

- aproximativ 140 miliarde EUR pentru sisteme de transport al energiei electrice de înaltă tensiune, atât terestre cât și marine, depozitare și aplicații pentru rețele inteligente la nivelul transportului și distribuției;
- aproximativ 70 miliarde EUR pentru conducte de transport al gazelor de înaltă presiune (înspre UE și între statele membre ale UE), depozitare, terminale de gaze naturale lichefiate/comprimate (GNL/GNC) și infrastructură de flux invers;
- aproximativ 2,5 miliarde EUR pentru infrastructură de transport a dioxidului de carbon.

Volumele investițiilor pentru perioada 2011-2020 vor crește cu 30 % pentru gaze și până la 100 % pentru energie electrică față de nivelurile actuale. Această provocare legată de investiții și caracterul său urgent diferențiază clar infrastructurile energetice de infrastructurile din alte sectoare, rețelele energetice fiind o precondiție pentru atingerea obiectivelor 2020 legate de energie și de climă și a obiectivelor pe termen mai lung legate de climă.

Principalele obstacole identificate, care în ipoteza menținerii practicilor actuale ar împiedica realizarea investițiilor sau le-ar amâna mult după termenul limită al anului 2020, sunt probleme legate de acordarea autorizațiilor (proceduri de autorizare îndelungate și ineficace, pe lângă opoziția din partea publicului), de reglementare (cadrul de reglementare nu este orientat spre realizarea priorităților europene privind infrastructura) și de finanțare (capacitatea de finanțare redusă a operatorilor, lipsa unor instrumente de finanțare adaptate și a unui sprijin adecvat).

Dispoziții în vigoare

Cadrul TEN-E a fost elaborat și configurat în anii 1990, prin orientările succesive privind TEN-E și prin regulamentul de finanțare corespunzător. Orientările din 2006 pentru rețelele

⁵ SEC(2011)755.

energetice transeuropene⁶ enumerau aproximativ 550 de proiecte eligibile pentru sprijin comunitar, clasificându-le în următoarele trei categorii: proiecte de interes european (în total 42); proiecte prioritare și proiecte de interes comun. Aceste proiecte se referă doar la infrastructura legată de energie electrică și gaze. Raportul privind punerea în aplicare a rețelelor transeuropene de energie în perioada 2007-2009⁷, publicat în aprilie 2010, a concluzionat că, deși contribuie în mod pozitiv la proiectele selectate, acordându-le vizibilitate politică, acestei politici îi lipsesc o orientare clară, flexibilitatea și o abordare descendentă (*top-down*) pentru a acoperi lacunele identificate în ceea ce privește infrastructura.

Regulamentul privind finanțarea TEN⁸, adoptat la 20 iunie 2007, stabilește condițiile pentru cofinanțarea proiectelor TEN-E, cu un buget de 155 milioane EUR în perioada 2007-2013. Resursele financiare și modul de organizare a programului TEN-E s-au dovedit, totuși, neadecvate în contextul schimbării de paradigmă înspre un sistem energetic cu emisii scăzute de carbon, rezultând astfel necesitatea unei evoluții și a unor investiții majore în infrastructurile energetice în anii următori (buget limitat, inexistența instrumentelor de atenuare a riscului, lipsa finanțării în afara UE, sinergii insuficiente cu alte fonduri UE).

Elaborat în contextul crizei economico-financiare, Programul energetic european pentru redresare⁹ a alocat, pentru prima dată, sume unice semnificative (aproximativ 3,85 miliarde EUR) pentru un număr limitat de proiecte eligibile în domeniul infrastructurilor de energie electrică și gaze, proiecte eoliene marine și proiecte demonstrative privind captarea și stocarea dioxidului de carbon (CSC).

Coerența cu alte politici și obiective ale UE

Prezenta inițiativă are la bază Comunicarea Comisiei Europa 2020 - O strategie europeană pentru o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii¹⁰, care plasează infrastructurile energetice pe primul loc ca parte a inițiativei emblematice „O Europă eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor”. Aceasta a subliniat necesitatea actualizării urgente a rețelelor Europei astfel încât să alcătuiască o „super-rețea inteligentă” europeană, interconectându-le la nivel continental, în special în vederea integrării surselor regenerabile de energie. Prioritățile identificate și măsurile propuse în prezenta inițiativă cu privire la autorizare, reglementare și finanțare sunt în perfectă conformitate cu aceste obiective.

Propunerea vizează înlocuirea orientărilor TEN-E existente și formează un pachet coerent împreună cu mecanismul „Conectarea Europei” (MCE), elaborat în vederea înlocuirii regulamentului actual privind finanțarea TEN.

Această inițiativă aduce o contribuție esențială la atingerea cu costuri cât mai mici a celor două obiective obligatorii privind creșterea la 20 % a ponderii energiei din surse regenerabile și reducerea cu 20 %¹¹ a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2020 și urmărește să se alinieze la direcția stabilită în Comunicarea Comisiei privind o Foaie de parcurs pentru trecerea la o economie competitivă cu emisii scăzute de dioxid de carbon până în 2050 și la

⁶ Decizia nr. 1364/2006/CE.

⁷ COM(2010) 203 și SEC(2010) 505.

⁸ Regulamentul (CE) nr. 680/2007.

⁹ Regulamentul (CE) nr. 663/2009.

¹⁰ COM(2010) 2020.

¹¹ 30 % în anumite condiții.

obiectivul pe termen lung al UE privind reducerea cu 80-95 % a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2050, comparativ cu nivelurile din 1990¹².

În conformitate cu articolul 11 din TFUE, propunerea încorporează cerințele de protecție a mediului în contextul infrastructurii energetice.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI EVALUĂRILE IMPACTULUI

Consultarea, colectarea datelor și utilizarea expertizei

Propunerea a fost elaborată pe baza unei game largi de contribuții din partea statelor membre și a părților interesate, transmise cu diverse ocazii (conferințe la nivel înalt, ateliere, anchete), inclusiv două consultări publice privind acordarea autorizațiilor și utilizarea obligațiilor privind proiectele pentru proiecte de infrastructură¹³. Impactul diferitelor opțiuni de politică propuse a fost analizat în cadrul a două evaluări ale impactului efectuate în 2010, respectiv 2011, care au utilizat rezultatele obținute din diverse modele și numeroase studii, trei dintre acestea fiind comandate special pentru abordarea necesităților legate de investiții, a acordării autorizațiilor și a problemelor de finanțare. Ambele evaluări ale impactului au abordat consecințele opțiunilor în cauză pe plan economic, social și asupra mediului, ținând cont de principiul subsidiarității și al proporționalității.

Evaluarea impactului

Prima evaluare a impactului (EI) din 2010 a pus accentul pe sfera de aplicare a noii inițiative, reflectată în sectoarele energetice vizate, pe concepția acesteia, reflectată în identificarea priorităților și selectarea proiectelor de interes comun, pe forma de coordonare și cooperare regională și pe principiile generale referitoare la acordarea autorizațiilor.

Pe baza primei analize, evaluarea impactului din 2011 analizează mult mai detaliat opțiunile de politică în domeniul acordării autorizațiilor și consultării publice, al cadrului de reglementare și al finanțării care ar trebui să se aplice proiectelor de interes comun selectate pentru implementarea priorităților privind infrastructura identificate anterior. Pentru fiecare dintre diversele obstacole identificate, sunt evaluate soluții disponibile, eficiente și rentabile.

Acordarea autorizațiilor și consultarea publică

Analiza compară trei opțiuni: introducerea unui regim de interes comun; norme privind organizarea și durata procesului de autorizare, în special un „ghișeu unic complet” și o limită de timp; o combinație între cele două opțiuni precedente.

În ceea ce privește măsurile legate de Directiva „Habitat”, se preconizează că impactul regimului interesului european comun asupra florei și faunei locale va fi pertinent doar în cazul unui eșantion foarte restrâns de proiecte de interes comun care au fost identificate ca având potențialul de a intra în conflict cu zone Natura 2000, dar care sunt, totuși, esențiale pentru atingerea obiectivelor de politică privind energia și clima.

¹² COM(2011) 112 împreună cu SEC(2011)288.

¹³ A se vedea secțiunea 1.2.1 din evaluarea impactului care însoțește documentul.

Impactul global al ultimei opțiuni de politică este considerat a fi cel mai benefic dintre toate, întrucât ar conduce la finalizarea la timp a cvasitotalității proiectelor de interes comun necesare până în 2020, dacă se iau măsurile adecvate privind reglementarea și finanțarea. Se preconizează că efectele asupra mediului, efectele pe plan social asupra ocupării forței de muncă și pe plan economic asupra PIB vor fi mai pronunțate în cazul acestei opțiuni de politică, deoarece toate proiectele de interes comun vor fi finalizate, în timp ce costurile administrative economisite ar fi semnificative.

Aspecte de reglementare

Analiza compară trei opțiuni: alocarea transfrontalieră a costurilor; stimulente de încurajare a investițiilor; o combinație între cele două opțiuni precedente.

Analiza arată că pentru a asigura implementarea proiectelor de interes comun care se confruntă cu probleme în ceea ce privește viabilitatea este nevoie atât de un mecanism de alocare transfrontalieră ex ante a costurilor, cât și de stimulente proporționale cu riscurile asumate de operator. Impactul economic, social și asupra mediului este, în ansamblu, substanțial și pozitiv.

Finanțare

În scopul evaluării întregii game de măsuri posibile cu privire la dezvoltarea infrastructurii, analiza abordează și patru opțiuni de finanțare, deși transpunerea acestora în măsuri de politică va avea loc prin intermediul CEF: utilizarea instrumentelor de partajare a riscului (inclusiv obligațiuni privind proiectele și garanții); utilizarea instrumentelor de capital de risc (inclusiv participații la capital); utilizarea sprijinului prin subvenții pentru realizarea de studii și pentru lucrările de construcții din cadrul proiectelor; o combinație de subvenții, instrumente de partajare a riscului și instrumente de capital de risc.

Impactul general al ultimei opțiuni de politică este cel mai favorabil, întrucât cumulează impactul pozitiv al opțiunilor individuale și oferă un set flexibil de instrumente bazate pe piață și sprijin financiar direct, care conduc la sinergii și o creștere a eficienței, oferind cea mai puțin costisitoare soluție pentru riscurile specifice ale proiectelor. Această opțiune de politică reflectă, de asemenea, măsurile propuse în cadrul mecanismului „Conectarea Europei”.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

Rezumatul acțiunii propuse

Regulamentul propus acordă prioritate pentru 12 coridoare și domenii strategice în materie de infrastructuri energetice transeuropene. Regulamentul stabilește normele pentru identificarea, în cadrul unui set de categorii de infrastructuri energetice definite, a proiectelor de interes comun necesare punerii în aplicare a acestor priorități. În acest scop, regulamentul stabilește un proces de selecție bazat pe grupuri regionale de experți și acordă un rol consultativ Agenției pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (ACER) în domeniul energiei electrice și al gazelor; decizia finală, care urmează a fi actualizată din doi în doi ani, cu privire la lista proiectelor de interes comun la nivelul Uniunii, este luată de către Comisie. Grupurile de experți regionali și Agenția pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei sunt însărcinate cu monitorizarea și evaluarea punerii în aplicare a proiectelor de interes comun. Comisia poate desemna coordonatori europeni pentru proiectele de interes comun care se confruntă cu dificultăți.

Propunerea stabilește un regim de interes comun pentru proiectele de interes comun, atribuind responsabilități speciale unei autorități competente naționale din fiecare stat membru pentru a coordona și a supraveghea procesul de autorizare pentru proiectele de interes comun, stabilind standarde minime de transparență și participare a publicului și fixând durata maximă admisă a procesului de autorizare. Propunerea precizează, de asemenea, că proiectele de interes comun pot fi puse în aplicare în anumite condiții din „motive cruciale de interes public superior”, în sensul Directivelor 92/43/CE și 2000/60/CE. Aceste măsuri sunt proporționale, deoarece urmăresc o armonizare minimă a procedurilor administrative naționale necesare pentru facilitarea punerii în aplicare a proiectelor de interes comun - cele mai multe transfrontaliere. Pentru a se alinia la cerințele prezentului regulament, statele membre sunt libere să își elaboreze procedurile interne specifice în conformitate cu sistemele lor juridice naționale.

Regulamentul propus prevede o metodologie și un proces pentru elaborarea unei analize cost-beneficiu armonizate la nivelul sistemului energetic pentru proiectele de interes comun din domeniul energiei electrice și al gazelor. Pe baza acestei metodologii, regulamentul acordă autorităților naționale de reglementare și ACER responsabilitatea alocării transfrontaliere a costurilor pentru proiectele de interes comun din aceste sectoare, în funcție de beneficiile realizate în statele membre interesate direct sau indirect de proiectele de interes comun respective. De asemenea, se solicită autorităților naționale de reglementare să acorde stimulente adecvate prin intermediul tarifelor pentru implementarea proiectelor de interes comun care se confruntă cu riscuri mai mari din motive justificate.

În sfârșit, regulamentul stabilește condițiile de eligibilitate a proiectelor de interes comun pentru sprijinul financiar din partea Uniunii în cadrul mecanismului „Conectarea Europei” atât pentru studii (accesibile tuturor proiectelor de interes comun, cu excepția proiectelor din sectorul petrolier), cât și pentru lucrări (accesibile tuturor proiectelor de interes comun din sectorul rețelelor inteligente și al dioxidului de carbon, precum și proiectelor din domeniul energiei electrice și al gazelor care îndeplinesc anumite condiții, în special dacă au obținut o decizie de alocare transfrontalieră a costurilor).

Temei juridic

Propunerea se bazează pe articolul 172 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Conform articolului 171 alineatul (1), „Uniunea stabilește un ansamblu de orientări care cuprinde obiectivele, prioritățile, precum și liniile directoare ale acțiunilor preconizate în domeniul rețelelor transeuropene; aceste orientări identifică proiecte de interes comun”. Articolul 172 precizează că aceste orientări și alte măsuri menționate la articolul 171 alineatul (1) se adoptă prin procedura de codecizie.

Principiul subsidiarității

Principiul subsidiarității se aplică prezentei propuneri în măsura în care politica energetică nu intră sub incidența competențelor exclusive ale Uniunii. Infrastructura de transport a energiei are o natură și un impact transeuropean sau cel puțin transfrontalier. Legislația la nivelul statelor membre nu este adecvată, iar administrațiile naționale individuale nu au competența de a se ocupa de aceste infrastructuri, privite în ansamblu. Din perspectivă economică, dezvoltarea rețelelor energetice se poate realiza cel mai bine atunci când este planificată dintr-o perspectivă europeană, înglobând atât intervenția UE, cât și pe cele ale statelor membre, dar respectând în același timp competențele lor respective. Regulamentul propus respectă, prin urmare, principiul subsidiarității.

Principiul proporționalității și alegerea instrumentului juridic

Propunerea nu depășește ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivele urmărite, având în vedere obiectivele politicii în domeniul energiei și al climei, convenite la nivelul Uniunii, și barierele în calea dezvoltării adecvate a infrastructurilor energetice. Instrumentul ales este un regulament care se aplică direct și este obligatoriu în toate elementele sale. O astfel de măsură este necesară pentru a asigura implementarea la timp a priorităților privind infrastructura energetică până în 2020.

În mod special, stabilirea împreună cu autoritățile competente la nivel național a unui cadru de autorizare și a unor termene clare, în limita cărora procedura de autorizare să se poată derula în conformitate cu specificitățile naționale, este proporțională cu obiectivul de a accelera procesul de autorizare.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Toate implicațiile bugetare ale prezentei propuneri sunt tratate în fișa financiară legislativă a propunerii de Regulament de instituire a mecanismului „Conectarea Europei”.

5. ELEMENTE OPȚIONALE

Abrogarea legislației în vigoare

Adoptarea propunerii va conduce la abrogarea Deciziei nr. 1364/2006/CE începând cu 1 ianuarie 2014. Totuși, acest lucru nu va afecta acordarea, continuarea sau modificarea ajutoarelor financiare acordate de Comisie pe baza cererilor de propuneri lansate în temeiul Regulamentului existent privind finanțarea TEN pentru proiectele vizate de prezenta decizie, sau pentru proiectele TEN-E care beneficiază de sprijin prin fonduri structurale.

Spațiul Economic European (SEE)

Propunerea vizează un subiect care prezintă interes pentru SEE și, prin urmare, trebuie să fie aplicabilă acestuia.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**privind orientări pentru infrastructuri energetice transeuropene și de abrogare a
Deciziei nr. 1364/2006/CE**

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 172,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹⁴,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor¹⁵,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) La 26 martie 2010, Consiliul European a aprobat propunerea Comisiei de lansare a unei noi strategii „Europa 2020”. Una dintre prioritățile strategiei Europa 2020¹⁶ este creșterea sustenabilă prin promovarea unei economii caracterizate de utilizarea mai eficientă a resurselor, mai ecologice și mai competitive. Strategia plasa infrastructurile energetice pe primul loc ca parte a inițiativei emblematice „O Europă eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor”, subliniind necesitatea actualizării rapide a rețelelor Europei și a interconectării acestora la nivel continental, în special pentru a integra sursele regenerabile de energie.
- (2) În comunicarea sa intitulată „Priorități în domeniul infrastructurii energetice ante și post 2020 - Plan de realizare a unei rețele energetice europene integrate”¹⁷, urmată de concluziile Consiliului Transporturi, Telecomunicații și Energie din 28 februarie 2011 și rezoluția Parlamentului European din 6 iulie 2011, Comisia a solicitat o nouă politică privind infrastructura energetică în vederea optimizării dezvoltării rețelelor la nivel european în perioada ante și post 2020, pentru a permite Uniunii să își atingă

¹⁴ JO C , , p. .

¹⁵ JO C , , p. .

¹⁶ COM(2010) 2020.

¹⁷ COM(2010) 677.

obiectivele esențiale de politică energetică în materie de competitivitate, sustenabilitate și siguranța aprovizionării.

- (3) Consiliul European din 4 februarie 2011 a subliniat nevoia de a moderniza și extinde infrastructura energetică a Europei și de a interconecta rețelele dincolo de frontiere, pentru a asigura funcționarea solidarității dintre statele membre, realizarea rutelor alternative de aprovizionare sau de transport și a surselor de energie alternative și dezvoltarea energiei din surse regenerabile pentru a intra în concurență cu sursele tradiționale. Consiliul a insistat asupra faptului că nici un stat membru al UE nu trebuie să rămână izolat în afara rețelelor europene de gaze și energie electrică după 2015 sau să-și vadă siguranța energetică periclitată de lipsa conexiunilor adecvate.
- (4) Decizia nr. 1364/2006/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 septembrie 2006 stabilește orientări pentru rețelele energetice transeuropene¹⁸. Aceste orientări (TEN-E) urmăresc să sprijine finalizarea pieței energetice interne a Uniunii, încurajând în același timp raționalizarea producției, transportului, distribuției și utilizării resurselor de energie, să reducă gradul de izolare a regiunilor mai puțin favorizate și insulare, să garanteze siguranța și diversificarea aprovizionării cu energie a Uniunii, inclusiv prin cooperarea cu țări terțe, și să contribuie la dezvoltarea durabilă și protecția mediului.
- (5) Evaluarea cadrului TEN-E actual a arătat clar că, deși această politică a avut o contribuție pozitivă la proiectele selectate, acordându-le vizibilitate politică, nu a adus perspectiva, concentrarea și flexibilitatea necesare pentru a acoperi lacunele identificate în ceea ce privește infrastructura.
- (6) Accelerarea renovării infrastructurilor energetice existente și construcția unor noi este esențială pentru realizarea obiectivelor Uniunii în ceea ce privește politica în domeniul energiei și climei, respectiv finalizarea pieței interne a energiei, garantarea siguranței aprovizionării, în special cu gaze și petrol, reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră cu 20 %¹⁹, majorarea cotei deținute de energia din surse regenerabile în consumul final de energie până la 20%²⁰ și atingerea unei creșteri de 20 % a eficienței energetice până în 2020. În același timp, Uniunea trebuie să își pregătească infrastructura pentru continuarea decarbonizării sistemului său energetic pe termen mai lung, mergând către 2050.
- (7) Deși este definită din punct de vedere juridic în Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice²¹ și în Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale²², piața internă a energiei rămâne fragmentată din cauza interconexiunilor insuficiente între rețelele energetice naționale. Totuși, rețelele integrate la nivelul Uniunii sunt esențiale pentru asigurarea unei piețe competitive și

¹⁸ JO L 262, 22.9.2006, p. 1.

¹⁹ 30 % în anumite condiții.

²⁰ Directiva 2009/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, JO L 140, 5.6.2009, p. 16.

²¹ JO L 211, 14.8.2009, p. 55.

²² JO L 211, 14.8.2006, p. 94.

funcționale, care să promoveze creșterea, ocuparea forței de muncă și dezvoltarea durabilă.

- (8) Infrastructura energetică a Uniunii trebuie actualizată pentru a preveni și a spori rezistența acesteia în fața dezastrelor naturale sau provocate de om, a efectelor adverse ale schimbărilor climatice și a amenințărilor la adresa securității, în special în ceea ce privește infrastructurile critice europene, așa cum au fost definite în Directiva 2008/114/CE a Consiliului din 8 decembrie 2008 privind identificarea și desemnarea infrastructurilor critice europene și evaluarea necesității de îmbunătățire a protecției acestora²³.
- (9) Importanța rețelelor inteligente pentru realizarea obiectivelor de politică energetică ale Uniunii a fost recunoscută în Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor „Rețele inteligente: de la inovare la implementare”²⁴.
- (10) Comunicarea Comisiei intitulată „Politica energetică a UE: angajarea în relații cu parteneri din afara frontierelor noastre”²⁵ a subliniat necesitatea ca Uniunea să includă promovarea dezvoltării infrastructurii energetice în relațiile sale externe, în vederea sprijinirii dezvoltării socio-economice dincolo de frontierele Uniunii. Uniunea ar trebui să faciliteze proiectele de infrastructură care leagă rețelele energetice ale Uniunii de rețelele țărilor terțe, în special ale țărilor învecinate și ale țărilor cu care Uniunea a stabilit forme de cooperare specifice în domeniul energiei.
- (11) Necesarul de investiții în infrastructurile de transport al energiei electrice și al gazelor de importanță europeană a fost estimat la aproximativ 200 miliarde EUR până în 2020. Creșterea semnificativă a volumului investițiilor, comparativ cu tendințele din trecut, și necesitatea stringentă de a pune în aplicare prioritățile privind infrastructura energetică impun o nouă abordare a modului în care infrastructurile energetice, în special cele de natură transfrontalieră, sunt reglementate și finanțate.
- (12) Documentul de lucru al serviciilor Comisiei prezentat la Consiliul Transporturi, Telecomunicații și Energie din 10 iunie 2011 „Necesitățile de investiții în infrastructura energetică și cerințele legate de finanțare”²⁶ a subliniat faptul că aproximativ jumătate din totalul investițiilor necesare în deceniul care se va încheia în 2020 riscă să nu se materializeze în timp util sau deloc, din cauza obstacolelor legate de autorizare, reglementare și finanțare.
- (13) Prezenta propunere stabilește reguli pentru dezvoltarea și realizarea la timp a interoperabilității rețelelor energetice transeuropene, în scopul îndeplinirii obiectivelor de politică energetică din Tratat, al asigurării funcționării pieței interne și a siguranței aprovizionării în Uniune, al promovării eficienței energetice și economisirii energiei, al dezvoltării de forme noi de energie din surse regenerabile, precum și al promovării interconectării rețelelor energetice. Prin urmărirea acestor obiective, propunerea contribuie la o creștere inteligentă, sustenabilă și favorabilă incluziunii și aduce

²³ JO L 345, 23.12.2008, p. 75.

²⁴ COM(2011) 202 final.

²⁵ COM(2011) 539.

²⁶ SEC(2011) 755.

beneficii întregii Uniuni Europene din punctul de vedere al competitivității și coeziunii economice, sociale și teritoriale.

- (14) În urma unor consultări aprofundate cu toate statele membre și părțile interesate, Comisia a identificat 12 priorități strategice privind infrastructura energetică transeuropeană; implementarea acestora până în 2020 este crucială pentru realizarea obiectivelor Uniunii în ceea ce privește politica în domeniul energiei și climei. Aceste priorități acoperă diferite zone geografice sau domenii tematice în sectorul transportului și depozitării energiei electrice, al transportului și depozitării gazelor și al infrastructurii pentru gaz natural lichefiat sau comprimat, al transportului dioxidului de carbon și al infrastructurii petroliere.
- (15) Identificarea proiectelor de interes comun trebuie să aibă la bază criterii comune, transparente și obiective, în vederea contribuției acestora la obiectivele politicii energetice. În cazul energiei electrice și al gazelor, proiectele propuse trebuie să facă parte din cel mai recent plan decenal de dezvoltare a rețelei. Planul respectiv trebuie să țină seama în mod deosebit de concluziile Consiliului European din 4 februarie cu privire la necesitatea integrării piețelor periferice ale energiei.
- (16) În vederea respectării articolului 172 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie înființate grupuri regionale care să propună proiecte de interes comun în vederea aprobării de către statele membre. Pentru a asigura un consens larg, aceste grupuri regionale trebuie să asigure o cooperare strânsă între statele membre, autoritățile naționale de reglementare, inițiatorii proiectelor și părțile interesate. Cooperarea trebuie să se sprijine pe cât posibil pe structurile de cooperare regională existente ale autorităților naționale de reglementare și ale operatorilor de transport și sistem și pe alte structuri înființate de statele membre și de Comisie.
- (17) Lista proiectelor de interes comun la nivelul întregii Uniuni trebuie să se limiteze la acele proiecte care contribuie cel mai mult la punerea în aplicare a coridoarelor și domeniilor prioritare în materie de infrastructură energetică strategică. În acest sens, este necesar ca decizia în ceea ce privește lista să fie luată de Comisie, cu respectarea dreptului statelor membre de a aproba proiectele de interes comun care au legătură cu teritoriul lor. Conform analizei efectuate în evaluarea impactului care însoțește prezentul document, numărul acestor proiecte este estimat la aproximativ 100 în domeniul energiei electrice și 50 în domeniul gazelor.
- (18) Proiectele de interes comun trebuie implementate cât mai rapid posibil și trebuie monitorizate și evaluate cu atenție, reducând la minimum povara administrativă suportată de inițiatorii proiectelor. Comisia trebuie să desemneze coordonatori europeni în cazul proiectelor care se confruntă cu dificultăți deosebite.
- (19) Procedurile de autorizare nu trebuie să antreneze sarcini administrative disproporționate în raport cu dimensiunea sau complexitatea proiectului, nici să impună bariere în calea dezvoltării rețelelor transeuropene sau a accesului pe piață. Consiliul European din 19 februarie 2009 a evidențiat nevoia de a identifica și înlătura barierele în calea investițiilor, inclusiv prin fluidizarea procedurilor de planificare și consultare. Aceste concluzii au fost reiterate de Consiliul European din 4 februarie 2011, care a subliniat din nou importanța fluidizării și îmbunătățirii procedurilor de autorizare, respectând în același timp competențele naționale.

- (20) Proiectele de interes comun trebuie să beneficieze de un „statut prioritar” la nivel național pentru a asigura procesarea administrativă rapidă. Proiectele de interes comun vor fi considerate de autoritățile competente ca fiind în interes public. Atunci când există un interes public superior și sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute în Directivele 92/43/CE și 2000/60/CE, proiectele care au efecte adverse asupra mediului trebuie autorizate.
- (21) Stabilirea unei singure autorități competente la nivel național, care să integreze și să coordoneze toate procedurile de autorizare („ghișeu unic”) ar trebui să diminueze complexitatea, să sporească eficiența și transparența și să contribuie la îmbunătățirea cooperării între statele membre.
- (22) În ciuda existenței unor standarde consacrate privind participarea publicului la procedurile decizionale în domeniul mediului, sunt necesare măsuri suplimentare pentru a asigura cele mai înalte standarde posibile în ceea ce privește transparența și participarea publicului la toate aspectele relevante din procesul de autorizare a proiectelor de interes comun.
- (23) Punerea în aplicare corectă și coordonată a Directivei Consiliului 85/337/CE, astfel cum a fost modificată, și a convențiilor de la Aarhus și de la Espoo ar trebui să asigure armonizarea celor mai importante principii de evaluare a efectelor asupra mediului, inclusiv în context transfrontalier. Pe cât posibil, statele membre ar trebui să își coordoneze evaluările proiectelor de interes comun și să asigure evaluări comune.
- (24) Având în vedere necesitatea stringentă de a dezvolta infrastructuri energetice, simplificarea procedurilor de autorizare trebuie să fie însoțită de un termen limită clar pentru luarea deciziei privind construcția proiectului de către autoritățile competente respective. Acest termen limită trebuie să determine definirea și gestionarea mai eficientă a procedurilor, și în niciun caz nu trebuie să compromită standardele înalte privind protecția mediului și participarea publicului.
- (25) Prezentul regulament, în principal prevederile privind autorizarea, participarea publicului și implementarea proiectelor de interes comun, trebuie să se aplice fără a aduce atingere legislației internaționale și a Uniunii, inclusiv prevederilor privind mediul și sănătatea umană, și nici prevederilor adoptate în cadrul politicii comune în domeniul pescuitului și al politicii maritime.
- (26) La baza discuțiilor privind alocarea adecvată a costurilor trebuie să stea analiza, fondată pe o metodologie armonizată, a costurilor și beneficiilor unui proiect de infrastructură la scara sistemului energetic, în contextul planurilor decenale de dezvoltare a rețelei elaborate de rețelele europene ale operatorilor de sisteme de transport, conform prevederilor Regulamentului (CE) nr. 714/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețea pentru schimburile transfrontaliere de energie electrică²⁷ și ale Regulamentului (CE) nr. 715/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețelele pentru transportul gazelor naturale²⁸, și revizuite de Agenția pentru cooperarea autorităților de reglementare din domeniul energiei

²⁷ JO L 211, 14.8.2009, p. 15.

²⁸ JO L 211, 14.8.2009, p. 36.

conform prevederilor Regulamentului (CE) nr. 713/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 de instituire a Agenției pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei²⁹.

- (27) Piața internă a energiei fiind tot mai bine integrată, sunt necesare reguli clare și transparente pentru alocarea transfrontalieră a costurilor, în vederea accelerării investițiilor în infrastructura transfrontalieră. Consiliul European din 4 februarie 2011 a reamintit importanța promovării unui cadru de reglementare care să atragă investiții în rețele prin stabilirea tarifelor la niveluri care să țină cont de nevoile de finanțare și alocarea adecvată a costurilor pentru investițiile transfrontaliere, îmbunătățind în același timp concurența și competitivitatea, îndeosebi ale industriei europene, și luând în considerare repercusiunile asupra consumatorilor.
- (28) Legislația existentă cu privire la piața internă a energiei impune ca tarifele de acces la rețelele de energie electrică și gaze să asigure stimulente adecvate pentru investiții. Atunci când aplică legislația privind piața internă a energiei, autoritățile naționale de reglementare trebuie să se asigure că stimulentele pentru proiecte de interes comun, inclusiv stimulentele pe termen lung, sunt proporționale cu nivelul riscului specific pe care îl comportă proiectul. Acest lucru este valabil în special în sectorul energiei electrice, în ceea ce privește tehnologiile de transport inovatoare, pentru a permite integrarea pe scară largă a energiei din surse regenerabile, a surselor de energie descentralizate sau a adaptării cererii în rețelele interconectate, și în sectorul gazelor, în ceea ce privește infrastructura de transport, pentru a oferi posibilitatea de a rezerva anticipat capacitățile sau mai multă flexibilitate pe piață, permițând tranzacționarea pe termen scurt sau furnizarea de energie de rezervă în cazul perturbărilor în aprovizionare.
- (29) Programul energetic european pentru redresare (PERE)³⁰ a demonstrat valoarea adăugată pe care o prezintă efectul de levier al acordării unor ajutoare financiare semnificative din partea Uniunii asupra atragerii de fonduri private. Consiliul European din 4 februarie 2011 a recunoscut faptul că anumite proiecte de infrastructură energetică pot necesita finanțare publică limitată pentru a atrage finanțare privată. Având în vedere criza economico-financiară și constrângerile bugetare, viitorul cadru financiar multianual trebuie să introducă forme de sprijin orientat, prin subvenții și instrumente financiare, care să atragă noi investitori în coridoarele și domeniile prioritare privind infrastructura energetică, menținând în același timp contribuția bugetară a Uniunii la un nivel cât mai scăzut.
- (30) Proiectele de interes comun în domeniul energiei electrice, al gazelor și al dioxidului de carbon trebuie să fie eligibile pentru a beneficia de asistență financiară din partea UE, pentru realizarea de studii și, în anumite condiții, de lucrări, în temeiul propunerii de Regulament de instituire a mecanismului „Conectarea Europei”, fie sub formă de subvenții, fie sub formă de instrumente financiare inovatoare. Astfel se va asigura finanțare adaptată pentru acele proiecte de interes comun care nu sunt viabile prin prisma cadrului de reglementare existent și a condițiilor de pe piață. Un astfel de ajutor financiar va asigura sinergiile necesare cu finanțarea prin instrumente care aparțin de alte politici ale Uniunii. În special, mecanismul „Conectarea Europei” va finanța

²⁹ JO L 211, 14.8.2009, p. 1.

³⁰ JO L 200, 31.7.2009, p. 31.

infrastructura energetică de importanță europeană, în timp ce fondurile structurale vor finanța rețelele inteligente de distribuție a energiei de importanță locală sau regională. Astfel, cele două surse de finanțare se vor completa reciproc.

- (31) Prin urmare, Decizia nr. 1364/2006/CE ar trebui abrogată.
- (32) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume elaborarea și interoperabilitatea rețelelor energetice transeuropene și conectarea acestor rețele, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestui obiectiv,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I - DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

1. Prezentul regulament stabilește orientări privind dezvoltarea și interoperabilitatea la timp a coridoarelor și domeniilor prioritare privind infrastructurile energetice transeuropene enumerate în anexa I.
2. În special, prezentul regulament:
 - (a) stabilește norme privind identificarea proiectelor de interes comun care sunt necesare pentru implementarea acestor coridoare și domenii prioritare și care se încadrează în categoriile de infrastructură energetică referitoare la energie electrică, gaze, petrol și dioxid de carbon, enumerate în anexa II;
 - (b) facilitează punerea în aplicare la timp a proiectelor de interes comun, prin accelerarea procesului de autorizare și îmbunătățirea participării publicului;
 - (c) prevede norme privind alocarea transfrontalieră a costurilor și stimulente legate de risc pentru proiectele de interes comun;
 - (d) stabilește condiții de eligibilitate pentru proiectele de interes comun care vor beneficia de ajutor financiar din partea Uniunii Europene în temeiul [Regulamentului Parlamentului European și al Consiliului de instituire a mecanismului „Conectarea Europei”].

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, în afară de definițiile prevăzute în Directivele 2009/28/CE, 2009/72/CE și 2009/73/CE, Regulamentele (CE) nr. 713/2009, (CE) nr. 714/2009 și (CE) nr. 715/2009 se aplică și definițiile următoare:

1. „infrastructură energetică” înseamnă orice echipament fizic conceput pentru a permite transportul și distribuția energiei electrice sau a gazelor, transportul petrolului sau al dioxidului de carbon sau depozitarea energiei electrice sau a gazelor, aflat pe teritoriul Uniunii sau care leagă Uniunea de una sau mai multe țări terțe;
2. „decizie exhaustivă” înseamnă decizia luată de o autoritate competentă de a acorda sau de a refuza autorizarea construcției infrastructurii energetice legate de un proiect, fără a aduce atingere eventualelor decizii ulterioare, luate în contextul acordării accesului la proprietate, sau procedurilor de recurs administrativ sau judiciar aferente;
3. „proiect” înseamnă una sau mai multe linii, conducte, facilități, echipamente, instalații și categorii de infrastructură legate de acestea, așa cum sunt enumerate în anexa II, care vizează construcția de infrastructuri energetice noi sau consolidarea sau reabilitarea celor existente;
4. „proiect de interes comun” înseamnă un proiect care este necesar pentru implementarea coridoarelor și domeniilor prioritare privind infrastructura energetică stabilite în anexa I;
5. „inițiator al proiectului” înseamnă:
 - (a) operator de transport și sistem sau operator de sistem de distribuție sau alt operator sau investitor care elaborează un proiect de interes comun; sau
 - (b) dacă există mai mulți operatori de transport și sistem, operatori de sistem de distribuție, alți operatori, investitori sau orice grup format din aceste categorii de operatori, entitatea cu personalitate juridică în temeiul legii naționale aplicabile, care a fost desemnată prin contract încheiat între aceștia, și care are capacitatea de a-și asuma obligații juridice și riscuri financiare în numele părților la contract.

CAPITOLUL II - PROIECTELE DE INTERES COMUN

Articolul 3

Identificarea proiectelor de interes comun

1. Comisia stabilește lista proiectelor de interes comun la nivelul Uniunii. Lista va fi revizuită și actualizată în funcție de necesități, din doi în doi ani. Prima listă se adoptă până cel târziu la 31 iulie 2013.

2. În scopul identificării proiectelor de interes comun, Comisia stabilește un grup regional (denumit în continuare „grup”), astfel cum este definit în secțiunea 1 a anexei III pe baza fiecărui coridor și domeniu prioritar și a acoperirii geografice a acestora, în conformitate cu anexa I.
3. Fiecare grup elaborează o listă de proiecte de interes comun, conform procesului prevăzut în secțiunea 2 din anexa III, în funcție de contribuția fiecărui proiect la implementarea coridoarelor și domeniilor prioritare privind infrastructura energetică prevăzute în anexa I și de gradul în care îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 4. Fiecare propunere individuală de proiect necesită aprobarea statului membru sau a statelor membre al căror teritoriu este afectat de proiect.
4. Pentru proiectele privind energia electrică și gazele care se încadrează în categoriile stabilite la punctele 1 și 2 din anexa II, fiecare grup transmite, cu cel puțin șase luni înainte de adoptarea listei la nivelul Uniunii menționate la alineatul 1, propunerea sa de listă de proiecte de interes comun către Agenția Europeană de Cooperare a Autorităților de Reglementare în Domeniul Energiei (denumită în continuare „Agenția”).

Pentru proiectele privind petrolul și dioxidul de carbon care se încadrează în categoriile stabilite la punctele 3 și 4 din anexa II, fiecare grup transmite, cu cel puțin șase luni înainte de adoptarea listei la nivelul Uniunii menționate la alineatul (1), propunerea sa de listă de proiecte de interes comun către Comisie.
5. Pentru proiectele privind energia electrică și gazele care se încadrează în categoriile stabilite la punctele 1 și 2 din anexa II, Agenția transmite, în termen de două luni de la data primirii propunerilor de liste de proiecte de interes comun prevăzute în primul punct de la alineatul (4), un aviz către Comisie în legătură cu propunerile de liste de proiecte de interes comun, ținând cont îndeosebi de aplicarea consecventă a criteriilor stabilite la articolul 4 de către grupuri, precum și de rezultatele analizei efectuate de rețelele europene ale operatorilor de sisteme de transport (ENTSO) pentru energie electrică și pentru gaze naturale, în conformitate cu punctul 2.6 din anexa III.
6. Pentru proiectele de transport al petrolului și dioxidului de carbon care se încadrează în categoriile stabilite la punctele 3 și 4 din anexa II, Comisia evaluează aplicarea criteriilor stabilite la articolul 4. Pentru proiectele privind dioxidul de carbon care se încadrează în categoria stabilită la punctul 4 din anexa II, Comisia ține cont și de posibilitatea ca UE să se extindă în viitor pentru a include noi state membre.
7. După adoptarea deciziei Comisiei menționate la alineatul (1), proiectele de interes comun devin o parte integrantă din planurile regionale de investiții relevante, în conformitate cu articolul 12 din Regulamentele (CE) nr. 714/2009 și (CE) nr. 715/2009, și din planurile decenale naționale privind dezvoltarea rețelei, în conformitate cu articolul 22 din Directivele 72/2009/CE și 73/2009/CE și din alte planuri naționale privind infrastructura care ar putea fi vizate, după caz. Proiectele primesc cel mai înalt grad de prioritate posibil în cadrul fiecăruia din aceste planuri.

Articolul 4
Criterii aplicabile proiectelor de interes comun

1. Proiectele de interes comun îndeplinesc următoarele criterii generale:
 - (a) proiectul este necesar pentru implementarea coridoarelor și domeniilor prioritare privind infrastructura energetică stabilite în anexa I; și
 - (b) proiectul demonstrează viabilitate din punct de vedere economic, social și al mediului; și
 - (c) proiectul implică cel puțin două state membre, fie prin faptul că traversează direct frontiera unui sau mai multor state membre, fie prin faptul că este situat pe teritoriul unui stat membru și are un impact transfrontalier semnificativ, conform punctului 1 din anexa IV;
2. În plus, următoarele criterii specifice se aplică în cazul proiectelor de interes comun care se încadrează în categoriile specifice de infrastructură energetică:
 - (a) în ceea ce privește transportul energiei electrice și proiectele de depozitare care se încadrează în categoriile stabilite la punctul 1 literele (a) - (d) din anexa II, proiectul contribuie semnificativ la cel puțin unul din criteriile specifice următoare:
 - integrarea pieței, concurență și flexibilitatea sistemului;
 - sustenabilitate, inclusiv prin transportul energiei generate din surse regenerabile până la principalele centre de consum și situri de depozitare;
 - interoperabilitate și operarea în siguranță a sistemului;
 - (b) în ceea ce privește proiectele referitoare la gaze care se încadrează în categoriile stabilite la punctul 2 din anexa II, proiectul contribuie semnificativ la cel puțin unul din criteriile specifice următoare:
 - integrarea pieței, interoperabilitate și flexibilitatea sistemului;
 - siguranța aprovizionării, inclusiv prin diversificarea surselor, a partenerilor și a rutelor de aprovizionare;
 - concurență, inclusiv prin diversificarea surselor, a partenerilor și a rutelor de aprovizionare;
 - sustenabilitate;
 - (c) în ceea ce privește proiectele referitoare la rețele inteligente de energie electrică, care se încadrează în categoriile stabilite la punctul 1 litera (e) din anexa II, proiectul contribuie semnificativ la cel puțin una din funcțiile specifice următoare:
 - integrarea și implicarea utilizatorilor rețelei având noi cerințe tehnice cu privire la cererea și oferta lor de energie electrică;

- eficiența și interoperabilitatea transiterii și distribuției energiei electrice în operarea cotidiană a rețelei;
 - siguranța rețelei, sistemul de control și calitatea aprovizionării;
 - planificarea optimizată a viitoarelor investiții rentabile în rețea;
 - funcționarea pieței și serviciile către clienți;
 - implicarea utilizatorilor în gestionarea consumului lor de energie;
- (d) în ceea ce privește proiectele referitoare la transportul petrolului care se încadrează în categoriile stabilite la punctul 3 din anexa II, proiectul contribuie semnificativ la cel puțin unul din următoarele trei criterii specifice:
- siguranța aprovizionării, prin reducerea dependenței de o singură sursă sau rută de aprovizionare;
 - utilizarea eficientă și sustenabilă a resurselor prin reducerea riscurilor la adresa mediului;
 - interoperabilitate;
- (e) în ceea ce privește proiectele referitoare la transportul dioxidului de carbon care se încadrează în categoriile stabilite la punctul 4 din anexa II, proiectul contribuie semnificativ la cel puțin unul din următoarele trei criterii specifice:
- evitarea, cu costuri mici, a emisiilor de dioxid de carbon, menținând în același timp siguranța aprovizionării cu energie;
 - creșterea rezilienței și a siguranței transportului dioxidului de carbon;
 - utilizarea eficientă a resurselor, prin conectarea de surse multiple de CO₂ și situri de depozitare, prin infrastructuri comune și reducerea la minimum a presiunii asupra mediului și a riscurilor la adresa mediului.
3. În ceea ce privește proiectele care se încadrează în categoriile stabilite la punctele 1 – 3 din anexa II, criteriile enumerate în prezentul articol se evaluează în conformitate cu indicatorii stabiliți la punctele 2 - 5 din anexa IV.
4. La clasificarea proiectelor care contribuie la implementarea aceleiași priorități, trebuie acordată atenția cuvenită caracterului urgent al fiecărui proiect propus, din punct de vedere al îndeplinirii obiectivelor de politică energetică referitoare la integrarea pieței și concurență, sustenabilitate și siguranța aprovizionării, precum și numărului de state membre afectate de fiecare proiect și complementarității acestuia cu alte proiecte propuse. Pentru proiectele care intră în categoria prevăzută la punctul 1 litera (e) din anexa II, trebuie acordată atenția cuvenită și numărului de utilizatori afectați de proiect, consumului anual de energie și cotei energiei generate din surse nedispecerizabile din zona unde se află acești utilizatori.

Articolul 5
Implementare și monitorizare

1. Inițiatorii proiectelor pun în aplicare proiectele de interes comun în conformitate cu un plan de implementare care include un calendar privind studiile de fezabilitate și de design, aprobarea din partea autorității de reglementare, construcția și punerea în funcțiune, și cu programul de autorizare menționat la articolul 11 alineatul (3). Operatorii de transport și sistem, operatorii sistemelor de distribuție și alți operatori exploatează proiectele de interes comun din zona lor.
2. Agenția și grupurile monitorizează progresele realizate în implementarea proiectelor de interes comun. Grupurile pot solicita informații suplimentare furnizate în conformitate cu paragrafele 3, 4 și 5, pot verifica informațiile primite la fața locului și pot convoca întâlniri cu părțile relevante. De asemenea, grupurile pot solicita Agenției să ia măsuri pentru a facilita implementarea proiectelor de interes comun.
3. Până la data de 31 martie a fiecărui an care urmează anului de selecție ca proiect de interes comun în conformitate cu articolul 4, inițiatorii de proiecte transmit Agenției un raport anual pentru fiecare proiect din categoriile prevăzute la punctele 1 și 2 din anexa II, iar pentru proiectele din categoriile prevăzute la punctele 3 și 4 din anexa II transmit un raport anual grupului respectiv. Acest raport oferă detalii privind:
 - (a) progresele înregistrate cu privire la dezvoltarea, construcția sau punerea în funcțiune a proiectului, în special în ceea ce privește acordarea autorizațiilor și procedurile de consultare;
 - (b) după caz, întârzierile față de planurile de punere în aplicare și alte dificultăți întâlnite.
4. În termen de trei luni de la primirea rapoartelor anuale, Agenția transmite grupurilor un raport consolidat pentru proiectele de interes comun care se încadrează în categoriile prevăzute la punctele 1 și 2 din anexa II, evaluând progresele înregistrate și propunând, după caz, măsuri pentru depășirea întârzierilor și a dificultăților întâmpinate. Evaluarea acoperă, de asemenea, în conformitate cu dispozițiile articolului 6 alineatele (8) și (9) din Regulamentul (CE) nr. 713/2009, implementarea coerentă a planurilor de dezvoltare a rețelelor la nivelul Uniunii având în vedere coridoarele și domeniile prioritare de infrastructură precizate în anexa I.
5. În fiecare an, autoritățile competente interesate, menționate la articolul 9, informează grupul respectiv, în cadrul reuniunii ulterioare primirii rapoartelor anuale prevăzute la alineatul (3), cu privire la situația și, dacă este cazul, întârzierile în punerea în aplicare a proiectelor de interes comun situate pe teritoriul lor.
6. Dacă punerea în funcțiune a unui proiect de interes comun este întârziată cu mai mult de doi ani față de planul de punere în aplicare fără o justificare adecvată:
 - (a) Inițiatorul proiectului respectiv acceptă investiții din partea unuia sau mai multor operatori sau investitori, în vederea punerii în aplicare a proiectului. Operatorul sistemului din zona în care este situată investiția pune la dispoziția operatorului (operatorilor) sau investitorului (investitorilor) care pun în aplicare proiectul toate informațiile necesare pentru efectuarea investiției, conectează

noile active la rețeaua de transport și, în general, depune toate eforturile pentru a facilita implementarea investiției, precum și exploatarea și întreținerea sigură, fiabilă și eficientă a proiectului de interes comun.

(b) Comisia poate lansa o cerere de propuneri deschisă tuturor inițiatorilor de proiecte în vederea construcției proiectului conform unor termene convenite.

7. Un proiect de interes comun poate fi eliminat de pe lista proiectelor de interes comun la nivelul Uniunii în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 3 alineatul (1) a doua teză, dacă:

(c) analiza cost-beneficiu la nivelul sistemului energetic, realizată de către ENTSO în conformitate cu punctul 6 din anexa III, nu conduce la un rezultat pozitiv pentru proiect;

(d) proiectul nu mai este inclus în planul decenal de dezvoltare a rețelei;

(e) includerea în lista prevăzută la articolul 3 alineatul (1) s-a făcut pe baza unor informații incorecte care au reprezentat factorul determinant în luarea deciziei;

(f) proiectul nu respectă legislația în vigoare a Uniunii.

Proiectele care sunt retrase din lista de proiecte la nivelul Uniunii își pierd toate drepturile și obligațiile privind proiectele de interes comun, care le revin în temeiul prezentului regulament. Prezentul articol nu aduce atingere eventualelor finanțări din partea UE plătite înainte de decizia de eliminare.

Articolul 6

Coordonatorii europeni

1. Atunci când un proiect de interes comun se confruntă cu dificultăți semnificative legate de punerea în aplicare, Comisia poate desemna un coordonator european pentru o perioadă de până la un an, care poate fi prelungită de două ori.

2. Coordonatorul european îndeplinește următoarele sarcini:

(a) promovează proiectul (proiectele) pentru care a fost desemnat coordonator european, precum și dialogul transfrontalier dintre inițiatorii de proiecte și părțile interesate implicate;

(b) ajută părțile implicate, dacă este cazul, la consultarea părților interesate implicate și la obținerea autorizațiilor necesare pentru proiect(e);

(c) asigură acordarea de către statele membre interesate a sprijinului adecvat și a conducerii strategice pentru pregătirea și punerea în aplicare a proiectului (proiectelor);

(d) transmite Comisiei în fiecare an un raport privind progresele înregistrate de proiect (proiecte), respectiv dificultățile și obstacolele care ar putea conduce la întârzieri semnificative ale punerii în funcțiune a proiectului (proiectelor). Comisia transmite raportul grupurilor interesate și Parlamentului European.

3. Coordonatorul european este ales pe baza experienței sale legate de sarcinile specifice cu care este însărcinat(ă) pentru proiectul (proiectele) respectiv(e).
4. În decizia prin care este desemnat un coordonator european se specifică caietul de sarcini care detaliază durata mandatului, sarcinile specifice și termenele corespunzătoare, precum și metodologia care trebuie urmată. Efortul de coordonare va fi proporțional cu complexitatea și cu costurile estimate ale proiectului (proiectelor).
5. Statele membre interesate cooperează cu coordonatorul european în executarea sarcinilor prevăzute la alineatele (2) și (4).

CAPITOLUL III – Autorizare și participarea publicului

Articolul 7

Regimul de interes comun

1. În vederea accelerării procedurilor de autorizare și îmbunătățirii participării publicului, prevederile prezentului capitol se aplică tuturor proiectelor de interes comun.

Articolul 8

„Statutul prioritar” al proiectelor de interes comun

1. Proiectele de interes comun primesc statutul de proiecte de cea mai mare importanță națională posibilă și sunt tratate în consecință în cadrul procedurilor de autorizare, în cazul în care se prevede astfel în legislația națională aplicabilă tipului corespunzător de infrastructură energetică și în conformitate cu dispozițiile acesteia.
2. Adoptarea listei de proiecte de interes comun la nivelul Uniunii consacră interesul public și necesitatea proiectelor respective în statele membre interesate și este recunoscută ca atare de către toate părțile interesate.
3. Pentru a asigura o prelucrare administrativă eficientă a dosarelor privind proiectele de interes comun, inițiatorii de proiecte și toate autoritățile implicate se asigură că dosarelor li se acordă tratament preferențial în ceea ce privește resursele alocate.
4. În vederea respectării termenelor stabilite la articolul 11 și reducerii poverii administrative legate de finalizarea proiectelor de interes comun, statele membre iau măsurile necesare pentru fluidizarea procedurilor de evaluare a impactului asupra mediului în termen de nouă luni de la intrarea în vigoare a prezentului regulament. Aceste măsuri nu aduc atingere obligațiilor care rezultă din legislația Uniunii.

În termen de trei luni de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, Comisia emite orientări pentru a ajuta statele membre să definească măsuri adecvate și pentru a asigura aplicarea coerentă a procedurilor de evaluare a impactului asupra mediului obligatorii în temeiul legislației UE privind proiectele de interes comun.

5. Cu privire la impactul asupra mediului abordat la articolul 6 alineatul (4) din Directiva 92/43/CE și la articolul 4 alineatul (7) din Directiva 2000/60/CE, proiectele de interes comun sunt considerate în interes public și pot fi considerate ca fiind „în interes public superior” dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute în directivele menționate.

Dacă este necesar avizul Comisiei în conformitate cu Directiva 92/43/CE, Comisia și autoritatea competentă în temeiul articolului 9 se asigură că decizia privind „interesul public superior” este luată în termenul stabilit la articolul 1 alineatul (1).

Articolul 9

Organizarea procesului de autorizare

1. În termen de șase luni de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, fiecare stat membru desemnează o autoritate națională competentă responsabilă cu facilitarea și coordonarea procesului de autorizare a proiectelor de interes comun și cu punerea în aplicare a sarcinilor relevante pentru procesul de autorizare, astfel cum sunt definite în prezentul capitol.
2. Autoritatea competentă emite, fără a aduce atingere cerințelor aplicabile în temeiul legislației internaționale și a Uniunii, decizia exhaustivă în termenul prevăzut la articolul 11 alineatul (1) în conformitate cu una din procedurile următoare:
 - (a) sistem integrat: decizia exhaustivă emisă de către autoritatea competentă este singura decizie obligatorie din punct de vedere juridic care rezultă din procedura legală de autorizare. Atunci când în proiect sunt implicate alte autorități, avizul acestora poate fi utilizat drept contribuție la procedură, fiind luat în considerare de către autoritatea competentă.
 - (b) sistem coordonat: decizia exhaustivă poate cuprinde mai multe decizii obligatorii din punct de vedere juridic emise de către autoritatea competentă și de către alte autorități implicate. Autoritatea competentă stabilește, de la caz la caz, termene limită rezonabile pentru emiterea deciziilor individuale. Autoritatea competentă poate lua o decizie individuală în numele unei alte autorități naționale implicate, dacă decizia autorității respective nu este prezentată în termenul limită și dacă întârzierea nu are o justificare adecvată. Autoritatea competentă poate respinge o decizie individuală a unei alte autorități naționale, dacă nu consideră că decizia respectivă este argumentată suficient în ceea ce privește elementele de probă pe baza cărora autoritatea în cauză a luat decizia. Autoritatea competentă se asigură că cerințele aplicabile în temeiul legislației internaționale și a Uniunii sunt respectate și își justifică decizia în mod corespunzător.
3. Dacă un proiect de interes comun prevede luarea unor decizii în două sau mai multe state membre, autoritățile competente iau măsurile necesare pentru cooperarea și coordonarea eficientă și eficace dintre acestea, inclusiv pentru respectarea dispozițiilor convenției de la Espoo și a prevederilor menționate la articolul 11 alineatul (3). Statele membre fac tot posibilul pentru a asigura proceduri comune, în special cu privire la evaluarea impactului asupra mediului.

4. Statele membre fac tot posibilul pentru a se asigura că recursurile care contestă legalitatea unei decizii exhaustive pe motive de fond sau de procedură sunt gestionate în cel mai eficient mod posibil.

Articolul 10

Transparența și participarea publicului

1. Pentru a spori transparența pentru toate părțile interesate implicate, autoritatea competentă publică, în termen de nouă luni de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, un manual de procedură privind procesul de autorizare aplicabil proiectelor de interes comun. Manualul trebuie actualizat după caz și pus la dispoziția publicului. Manualul include cel puțin informațiile specificate la punctul 1 din anexa VI.
2. Fără a aduce atingere cerințelor din convențiile de la Aarhus și de la Espoo și prevederilor aplicabile din legislația Uniunii, toate părțile implicate în procesul de autorizare respectă principiile privind participarea publicului stabilite la punctul 2 din anexa VI.
3. În termen de trei luni de la inițierea procesului de autorizare în temeiul articolului 11 alineatul (1) litera (a), inițiatorul proiectului elaborează și prezintă autorității competente un concept privind participarea publicului. Autoritatea competentă solicită modificări sau aprobă conceptul privind participarea publicului în termen de o lună. Conceptul include cel puțin informațiile specificate la punctul 3 din anexa VI.
4. Cel puțin o consultare publică se realizează de către inițiatorul proiectului sau, dacă legislația națională prevede astfel, de către autoritatea competentă, înainte de transmiterea dosarului de candidatură la autoritatea competentă în conformitate cu articolul 11 alineatul (1) litera (a). Consultarea publică oferă informații privind proiectul părților interesate menționate la punctul 2 litera (a) din anexa VI, într-un stadiu incipient, și identifică cel mai potrivit loc și cel mai potrivit traseu, precum și subiectele relevante de abordat în cadrul dosarului de candidatură. Condițiile minime ale consultării publice sunt precizate la punctul 4 din anexa VI. Inițiatorul proiectului trebuie să pregătească și să prezinte, împreună cu dosarul de autorizare adresat autorității competente, un raport care sintetizează rezultatele activităților legate de participarea publicului anterior depunerii dosarului. Autoritatea competentă acordă atenția cuvenită acestor rezultate la luarea deciziei exhaustive.
5. Pentru proiectele care traversează frontierele a două sau mai multe state membre, consultările publice organizate în conformitate cu alineatul (4) în fiecare stat membru implicat au loc în termen de cel mult două luni de la începerea primei consultări publice într-unul din statele membre respective.
6. Pentru proiectele care ar putea avea efecte transfrontaliere adverse semnificative într-unul sau mai multe state membre învecinate și care intră sub incidența articolului 7 din Directiva 85/337/CEE și a convenției de la Espoo, informațiile relevante sunt puse la dispoziția autorității competente a statului membru învecinat sau a autorităților competente ale statelor membre învecinate. Autoritatea competentă din statul sau statele membre învecinate indică dacă dorește să participe la procedurile relevante de consultare publică.

7. Inițiatorul proiectului sau, în cazul în care legislația națională prevede astfel, autoritatea competentă, creează și actualizează regulat o pagină web dedicată proiectului, conținând informații relevante despre proiect și un link către pagina web a Comisiei și respectând cerințele specificate la punctul 5 din anexa VI. Informațiile sensibile din punct de vedere comercial nu sunt divulgate.

De asemenea, inițiatorii de proiect publică informațiile relevante prin intermediul altor mijloace adecvate de informare la care are acces publicul.

Articolul 11

Durata și organizarea procesului de autorizare

1. Procesul de autorizare este alcătuit din două etape și nu poate să depășească durata de trei ani:

- (a) procedura anterioară depunerii candidaturii, definită drept perioada dintre începutul procesului de autorizare și acceptarea dosarului de candidatură de către autoritatea competentă, nu poate să depășească doi ani.

Pentru a stabili începutul procesului de autorizare, inițiatorul sau inițiatorii de proiect notifică în scris autoritatea competentă a statului sau statelor membre interesate cu privire la proiect și includ o prezentare rezonabil de detaliată a acestuia. Nu mai târziu de două săptămâni de la primirea notificării, autoritatea competentă poate accepta sau, în cazul în care nu consideră că proiectul este suficient de avansat pentru a demara procesul de autorizare, poate refuza în scris notificarea. În cazul refuzului, autoritatea competentă trebuie să își justifice decizia. Data la care autoritatea competentă a semnat decizia de acceptare a notificării reprezintă data începerii procesului de autorizare. În cazul în care sunt implicate două sau mai multe state membre, data la care ultima autoritate competentă implicată a acceptat notificarea reprezintă data începerii procesului de autorizare.

- (b) Procedura legală de autorizare, definită drept perioada cuprinsă între data acceptării dosarului de candidatură depus și data emiterii deciziei exhaustive a autorității competente, nu trebuie să depășească un an. Statele membre pot stabili, dacă se consideră adecvat, o dată limită anterioară acestui termen.

2. În termen de o lună de la începerea procesului de autorizare în conformitate cu alineatul (1) litera (a), autoritatea competentă identifică, în strânsă colaborare cu celelalte autorități implicate, domeniul de aplicare a materialului și gradul de detaliere a informațiilor care trebuie prezentate de către inițiatorul proiectului în cadrul dosarului de candidatură pentru a solicita emiterea unei decizii exhaustive. Identificarea are loc pe baza listei de verificare prevăzute în anexa VI punctul 1 litera (e). În acest scop este necesară cel puțin o reuniune între autoritatea competentă și inițiatorul proiectului și, dacă autoritatea competentă consideră că este adecvat, cu alte autorități și părți interesate implicate. O descriere detaliată a modalităților de depunere a candidaturii, care include rezultatele reuniunii, trebuie trimisă fiecărui inițiator de proiect și pusă la dispoziția publicului în termen de cel mult o lună de la reuniune.

3. În termen de trei luni de la începutul procesului de autorizare în conformitate cu alineatul (1) litera (a), autoritatea competentă elaborează, în strânsă cooperare cu inițiatorul proiectului și alte autorități interesate și ținând cont de rezultatele activităților derulate în temeiul alineatului (2), un program detaliat al procesului de autorizare, identificând cel puțin următoarele elemente:
- (a) deciziile și avizele care trebuie obținute;
 - (b) autoritățile, părțile interesate și publicul care ar putea fi afectat;
 - (c) etapele individuale ale procedurii și durata acestora;
 - (d) etapele principale care trebuie urmate în vederea emiterii deciziei exhaustive și termenele aferente;
 - (e) resursele planificate de autorități și eventualele resurse suplimentare necesare.

Pentru proiectele care traversează granițele unuia sau mai multor state membre, autoritățile competente ale statelor membre implicate își aliniază calendarele și elaborează un calendar comun.

4. Inițiatorul proiectului se asigură că dosarul de candidatură este complet și adecvat și solicită avizul autorității competente cât mai devreme cu putință în cadrul procedurii anterioare depunerii candidaturii. Inițiatorul proiectului cooperează cu autoritatea competentă pentru a respecta termenele și programul detaliat, astfel cum este definit la alineatul (3).
5. În termen de o lună de la primirea dosarului de candidatură, autoritatea competentă solicită inițiatorului de proiect, dacă este cazul, informații suplimentare cu privire la informațiile lipsă, pe care inițiatorul proiectului trebuia să le transmită. Aceste informații se referă strict la subiecte identificate în descrierea detaliată a modalităților de depunere a candidaturii. În termen de o lună de la primirea dosarului complet, autoritatea competentă acceptă în scris candidatura. Solicitățile ulterioare de informații suplimentare sunt admise doar dacă sunt justificate de noi circumstanțe sau dacă sunt explicate corespunzător de către autoritatea competentă.
6. În cazul expirării termenului limită pentru emiterea deciziei exhaustive, autoritatea competentă prezintă grupului competent măsurile luate sau care trebuie luate pentru încheierea procedurii de autorizare în termenul cel mai scurt posibil. Grupul poate solicita autorității competente să raporteze în mod regulat cu privire la progresele înregistrate în acest sens.
7. Termenele limită menționate în prevederile de mai sus nu aduc atingere obligațiilor care decurg din legislația națională și din cea a Uniunii.

CAPITOLUL IV – Procesul de reglementare

Articolul 12

Analiza cost-beneficiu pe ansamblul sistemului energetic

1. În termen de o lună de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze naturale prezintă Agenției și Comisiei câte o metodologie, inclusiv cu privire la modelarea pieței și a rețelelor, de analiză cost-beneficiu armonizată la nivelul Uniunii a proiectelor de interes comun care se înscriu în categoriile prevăzute în anexa II punctul 1 literele (a) – (d) și punctul 2. Metodologia trebuie elaborată în conformitate cu principiile stabilite în anexa V.
2. În termen de trei luni de la primirea metodologiei, Agenția, în urma consultării formale cu organizațiile reprezentante ale tuturor părților interesate relevante, prezintă Comisiei un aviz privind metodologia.
3. În termen de trei luni de la primirea avizului din partea Agenției, Comisia emite un aviz privind metodologia.
4. În termen de trei luni de la primirea avizului Comisiei, ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze naturale își adaptează metodologia în mod corespunzător și o înaintează Comisiei spre aprobare.
5. În termen de două săptămâni de la aprobarea de către Comisie, ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze naturale își publică metodologiile pe paginile lor web. Cele două rețele transmit Comisiei și Agenției, la cerere, seturile de date de intrare astfel cum sunt definite în anexa IV punctul 1, precum și alte date relevante cu privire la rețele, la piață și la fluxurile de sarcină într-o formă suficient de precisă, în conformitate cu legislațiile naționale și acordurile de confidențialitate aplicabile. Datele sunt valabile la data introducerii cererii. Comisia și Agenția asigură tratamentul confidențial al datelor primite, atât de către ele însele, cât și de orice parte însărcinată cu realizarea unor lucrări de analiză pe baza datelor respective.
6. Metodologia se actualizează și se îmbunătățește în mod regulat, în conformitate cu procedura stabilită la alineatele (1) - (5). În urma consultării formale cu organizațiile reprezentând toate părțile implicate relevante și cu Comisia, Agenția poate solicita astfel de actualizări și îmbunătățiri, oferind o motivație adecvată și precizând termenele limită.
7. Metodologia se aplică la analiza cost-beneficiu a tuturor planurilor decenale de dezvoltare a rețelei de energie electrică sau de gaze realizate ulterior de ENTSO pentru energie electrică sau pentru gaze, în conformitate cu articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 și Regulamentul (CE) nr. 715/2009.
8. Până la 31 decembrie 2016, ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze naturale prezintă împreună Comisiei și Agenției un model comun de piață și de rețea pentru energie electrică și gaze, incluzând atât transportul, cât și depozitarea energiei electrice și a gazelor, acoperind domeniile și coridoarele prioritare stabilite în anexa I și elaborat în conformitate cu principiile stabilite în anexa V. După aprobarea

modelului de către Comisie conform dispozițiilor de la alineatele (2) – (4), modelul este inclus în metodologie.

Articolul 13

Facilitarea investițiilor cu impact transfrontalier

1. Costurile cu investițiile legate de un proiect de interes comun care intră în categoriile stabilite în anexa II, punctul 1 literele (a) – (d) și punctul 2 sunt suportate de operatorul sau operatorii de transport și sistem ai statului sau statelor membre în care proiectul are un impact net pozitiv, și se plătesc de către utilizatorii rețelei prin tarifele de acces la rețea.

Dispozițiile prezentului articol nu se aplică proiectelor de interes comun care beneficiază de o scutire în temeiul articolului 36 din Directiva 2009/73/CE și al articolului 17 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009.

2. Autoritățile naționale de reglementare țin cont de costurile reale suportate de un operator de transport și sistem sau de alt inițiator de proiect ca urmare a investițiilor și alocării transfrontaliere a costurilor corespunzătoare menționate la alineatul (3) atunci când stabilesc sau aprobă tarifele în conformitate cu articolul 37 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2009/72/CE și cu articolul 41 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2009/73/CE, în măsura în care aceste costuri corespund costurilor unui operator eficient și comparabil din punct de vedere structural.
3. Fără a aduce atingere investițiilor în proiecte de interes comun prin acordul reciproc între operatorii de transport și sistem implicați, autoritățile naționale de reglementare aprobă împreună investițiile și hotărăsc împreună cu privire la alocarea transfrontalieră a costurilor corespunzătoare proiectelor de interes comun sau pachetelor de astfel de proiecte, precum și cu privire la includerea costurilor cu investițiile în tarifele de transport.
4. Inițiatorul (inițiatorii) unui proiect de interes comun care se înscrie în categoriile prevăzute în anexa II punctul 1 literele (a) - (d) și punctul 2 informează în mod regulat autoritățile naționale de reglementare implicate cu privire la evoluția proiectului respectiv și la identificarea costurilor și efectelor asociate acestuia. De îndată ce proiectul de interes comun selectat în temeiul articolului 3 și care se înscrie în categoriile prevăzute în anexa II punctul (1) literele (a) – (d) și punctul (2) este suficient de avansat, inițiatorul proiectului prezintă autorităților naționale de reglementare o cerere de investiții pentru proiect, însoțită de o alocare transfrontalieră a costurilor, însoțită de elementele următoare:
 - (a) o analiză cost-beneficiu pe baza metodologiei elaborate în temeiul articolului 12; și
 - (b) un plan de afaceri care evaluează viabilitatea financiară a proiectului, inclusiv soluția financiară aleasă, iar pentru proiectele de interes comun care se încadrează în categoria prevăzută în anexa I punctul 2, rezultatele efectuării testelor de piață.

Dacă un proiect este promovat de mai mulți operatori sau investitori, aceștia depun o cerere comună.

Pentru proiectele incluse în prima listă de proiecte de interes comun la nivelul Uniunii, inițiatorii proiectelor depun cererea până la 30 septembrie 2013.

Autoritățile naționale de reglementare trimit Agenției spre informare o copie a fiecărei cereri de investiții imediat după primirea acestora.

Autoritățile naționale de reglementare și Agenția păstrează confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.

5. În termen de șase luni de la data la care ultima autoritate națională de reglementare implicată a primit ultima cerere, autoritățile naționale de reglementare, după consultarea inițiatorului sau inițiatorilor proiectului vizat, iau o decizie comună cu privire la alocarea costurilor cu investițiile pe care va trebui să le suporte fiecare operator de sistem pentru proiectul respectiv, precum și cu privire la includerea sau nu a acestora în tarifele de rețea. Autoritățile naționale de reglementare pot decide să aloce doar o parte din costuri sau să aloce costurile unui pachet între mai multe proiecte de interes comun.

În luarea deciziei de alocare transfrontalieră a costurilor se iau în considerare costurile și beneficiile economice, sociale și de mediu ale proiectului (proiectelor) respectiv(e) în statele membre implicate, precum și eventualele necesități de sprijin financiar.

Autoritățile naționale de reglementare notifică neîntârziat Agenției decizia de alocare, precum și toate informațiile relevante privind decizia. În special, informațiile trebuie să conțină motivele detaliate care au determinat alocarea costurilor între statele membre, cum ar fi:

- (c) o evaluare a efectelor identificate, inclusiv în ceea ce privește tarifele de rețea, asupra fiecărui stat membru implicat;
- (d) o evaluare a planului de afaceri menționat la alineatul (4) litera (b);
- (e) externalitățile pozitive pe care le-ar putea genera proiectul la nivel regional sau la nivelul Uniunii;
- (f) rezultatul consultării cu inițiatorul sau inițiatorii implicați ai proiectului.

Decizia de alocare se publică.

6. În cazul în care autoritățile naționale de reglementare implicate nu au ajuns la un acord cu privire la cererea de investiții în termen de șase luni de la data primirii cererii de către ultima autoritate națională de reglementare implicată, acestea informează neîntârziat Agenția.

În această situație sau la solicitarea comună a autorităților naționale de reglementare implicate, în termen de trei luni de la data transmiterii către Agenție, aceasta trebuie să ia o decizie privind cererea de investiții, inclusiv alocarea transfrontalieră a costurilor prevăzute la alineatul (4), precum și modul în care costurile investiționale se reflectă în tarife.

Înainte de a lua o astfel de decizie, Agenția consultă autoritățile naționale de reglementare implicate și inițiatorul (inițiatorii) de proiect. Termenul de trei luni prevăzut în al doilea paragraf poate fi prelungit cu un termen suplimentar de două luni, în cazul în care Agenția solicită informații suplimentare. Perioada suplimentară începe în ziua următoare primirii informațiilor complete.

Decizia de alocare se publică.

7. Agenția transmite neîntârziat Comisiei o copie a fiecărei decizii, împreună cu toate informațiile relevante cu privire la fiecare decizie. Informațiile pot fi transmise în formă cumulată. Comisia păstrează confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.
8. Alocarea costurilor nu afectează dreptul operatorilor de transport și sistem de a aplica, și nici dreptul autorităților naționale de reglementare de a aproba tarifele de acces la rețea în conformitate cu articolul 32 din Directiva 2009/72/CE și din Directiva 2009/73/CE, cu articolul 14 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 și cu articolul 13 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009.

Articolul 14

Stimulente

1. Dacă un inițiator de proiect își asumă riscuri mai ridicate în ceea ce privește elaborarea, construcția, exploatarea sau întreținerea unui proiect de interes comun care se încadrează într-una din categoriile stabilite la punctele 1 și 2 din anexa II, cu excepția proiectelor de depozitare a hidroenergiei cu acumulare prin pompare, comparativ cu riscurile suportate în mod normal de un proiect comparabil de infrastructură, și aceste riscuri nu sunt acoperite de o exceptare în temeiul articolului 36 din Directiva 2009/73/CE sau al articolului 17 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009, autoritățile naționale de reglementare se asigură că proiectul respectiv beneficiază de stimulente adecvate în contextul aplicării articolului 37 alineatul (8) din Directiva 2009/72/CE, articolului 41 alineatul (8) din Directiva 2009/73/CE, articolului 14 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 și articolului 13 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009.
2. Decizia autorităților naționale de reglementare de a acorda asemenea stimulente ține cont de rezultatele analizei cost-beneficiu realizate pe baza metodologiei elaborate în temeiul articolului 12, și în special de externalitățile pozitive generate de proiect la nivel regional sau la nivelul Uniunii. Autoritățile naționale de reglementare analizează mai în detaliu riscurile specifice asumate de inițiatorul (inițiatorii) de proiect, măsurile întreprinse în vederea atenuării riscurilor și justificarea acestui profil de risc având în vedere un impact pozitiv net al proiectului, comparativ cu o alternativă cu risc mai scăzut. Riscurile eligibile includ, în principal, riscuri legate de noile tehnologii de transport, atât terestre cât și marine, riscuri legate de recuperarea parțială a costurilor și riscuri de dezvoltare.
3. Stimulentul acordat prin decizie ține cont de natura specifică a riscului asumat și se referă la:
 - (a) norme privind investițiile realizate cu anticiparea nevoilor viitoare; sau

- (b) norme privind recunoașterea costurilor angajate în condiții de eficiență înainte de punerea în funcțiune a proiectului; sau
 - (c) norme privind obținerea unei rentabilități suplimentare a capitalului investit în proiect; sau
 - (d) orice altă măsură considerată necesară și adecvată.
4. Până la 31 decembrie 2013, Agenția trebuie să emită orientări în temeiul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 713/2009:
- (a) privind stimulentele menționate la alineatul (1), pe baza unei analize comparative a celor mai bune practici de către autoritățile naționale de reglementare;
 - (b) privind o metodologie comună de evaluare a riscurilor mai ridicate aferente investițiilor în proiecte de transport al energiei electrice și al gazelor.
5. Până cel târziu la 31 iulie 2013, fiecare autoritate națională de reglementare își publică metodologia și criteriile utilizate la evaluarea investițiilor în proiecte de transport al energiei electrice și al gazelor și la evaluarea riscurilor mai ridicate aferente acestora.
6. Comisia poate publica orientări privind stimulentele menționate în prezentul articol, în conformitate cu articolul 18 alineatele (1) - (3) din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 și cu articolul 23 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 715/2009.

CAPITOLUL V – Finanțare

Articolul 15

Eligibilitatea proiectelor pentru sprijin financiar din partea Uniunii

1. Proiectele de interes comun care se încadrează în categoriile prevăzute la punctele 1, 2 și 4 din anexa II sunt eligibile pentru obținerea de sprijin financiar din partea Uniunii sub formă de subvenții pentru studii și instrumente financiare în conformitate cu dispozițiile [Regulamentului de instituire a mecanismului „Conectarea Europei”].
2. Proiectele de interes comun care se încadrează în categoriile stabilite la punctul 1 literele (a) – (d) și la punctul 2 din anexa II, cu excepția proiectelor de depozitare a hidroenergiei acumulate prin pompare, sunt eligibile și pentru sprijin financiar din partea Uniunii sub formă de subvenții pentru lucrări, în conformitate cu prevederile [Regulamentului de instituire a mecanismului „Conectarea Europei”], dacă sunt efectuate conform procedurii menționate la Articolul 5 alineatul (6) litera (b) sau dacă îndeplinesc criteriile următoare:
 - (a) analiza cost-beneficiu a proiectului efectuată în temeiul articolului 13 alineatul 4 litera (a) oferă dovezi cu privire la existența unor externalități

pozitive semnificative precum siguranța aprovizionării, solidaritatea sau inovarea; și

- (b) proiectul nu este viabil din punct de vedere comercial, conform planului de afaceri și altor evaluări efectuate, în special de către potențiali investitori sau creditori. Decizia cu privire la stimulente și justificarea acesteia prevăzută la articolul 14 alineatul (3) se ia în considerare la evaluarea viabilității comerciale a proiectului; și
 - (c) proiectul a primit o decizie de alocare transfrontalieră a costurilor în temeiul articolului 13 sau, pentru proiectele care beneficiază de o scutire în temeiul articolului 36 din Directiva 2009/73/CE sau în temeiul articolului 17 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009, un aviz din partea autorităților naționale de reglementare și a Agenției cu privire la viabilitatea proiectului.
3. Proiectele de interes comun care se încadrează în categoriile stabilite la punctul 1 litera (e) și la punctul 4 din anexa II sunt eligibile și pentru sprijin financiar din partea Uniunii sub formă de subvenții pentru lucrări, în conformitate cu prevederile [Regulamentului de instituire a mecanismului „Conectarea Europei”], dacă inițiatorii de proiect vizați pot demonstra clar externalitățile pozitive semnificative generate de proiecte și lipsa viabilității comerciale a acestora.

CAPITOLUL VI - Dispoziții finale

Articolul 16

Raportare și evaluare

Cel târziu în 2017 Comisia trebuie să publice un raport privind implementarea proiectelor de interes comun. Raportul cuprinde o evaluare cu privire la:

- (a) progresele înregistrate în ceea ce privește elaborarea, construcția și punerea în funcțiune a proiectelor de interes comun selectate în temeiul articolului 3 și, acolo unde este cazul, întârzierile în punerea în aplicare și alte dificultăți întâmpinate;
- (b) fondurile angajate și vărsate de Uniune pentru proiectele de interes comun în conformitate cu prevederile [Regulamentului de instituire a mecanismului „Conectarea Europei”], comparativ cu valoarea totală a proiectelor de interes comun finanțate;
- (c) în sectoarele energiei electrice și al gazelor, evoluția gradului de interconectare între statele membre, evoluția corespunzătoare a prețurilor la energie, cauzele acestora și costurile economice aferente;
- (d) În ceea ce privește autorizarea și participarea publicului:
 - durata totală medie și maximă a procedurilor de autorizare pentru proiectele de interes comun, inclusiv durata fiecărei etape a procedurii de autorizare,

comparativ cu calendarul prevăzut pentru etapele majore inițiale menționate la articolul 11 alineatul (3);

- gradul de opoziție cu care se confruntă proiectele de interes comun (în special numărul de obiecții scrise înaintate pe parcursul consultării publice, numărul de recursuri în justiție);

(e) în ceea ce privește procesul de reglementare:

- numărul de proiecte de interes comun care au primit o decizie de alocare transfrontalieră a costurilor în temeiul articolului 13;
- numărul și tipul de proiecte de interes comun care au primit stimulente specifice în temeiul articolului 14.

Articolul 17

Informare și publicitate

Comisia instituie o platformă privind transparența infrastructurilor, ușor accesibilă publicului larg. Platforma conține următoarele informații:

- (a) informații generale actualizate în mod regulat, inclusiv informații geografice, pentru fiecare proiect de interes comun;
- (b) planul de punere în aplicare pentru fiecare proiect de interes comun;
- (c) principalele rezultate ale analizei cost-beneficiu pe baza metodologiei elaborate în temeiul articolului 12 pentru proiectele de interes comun vizate, cu excepția oricăror informații sensibile din punct de vedere comercial.

Articolul 18

Dispoziții tranzitorii

Regulamentul nu aduce atingere continuării acordării sau modificării sprijinului financiar acordat de către Comisie, pe baza cererilor de propuneri lansate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 680/2007 al Parlamentului European și al Consiliului³¹, proiectelor enumerate în anexele I și III la Decizia nr. 1364/2006/CE sau având în vedere obiectivele, bazate pe categoriile relevante de cheltuieli pentru TEN-E, în sensul Regulamentului (CE) nr. 1083/2006 al Consiliului³².

Articolul 19

Abrogare

Decizia 1364/2006/CE se abrogă începând de la 1 ianuarie 2014. Nu rezultă niciun drept în temeiul prezentului regulament pentru proiectele incluse în anexele I și III la Decizia nr. 1364/2006/CE.

³¹ JO L 162, 22.6.2007, p. 1.

³² JO L 210, 31.7.2006, p. 25.

Articolul 20
Intrare în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Regulamentul se aplică de la 1 ianuarie 2013.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European,
Președintele

Pentru Consiliu,
Președintele

ANEXA I

CORIDOARELE ȘI DOMENIILE PRIORITARE PRIVIND INFRASTRUCTURA ENERGETICĂ

Prezentul regulament se aplică următoarelor coridoare și domenii prioritare în domeniul infrastructurii energetice:

1. CORIDOARE PRIORITARE PRIVIND ENERGIA ELECTRICĂ

- (1) *Rețeaua offshore a mărilor nordului (Northern Seas offshore grid – „NSOG”)*: rețea marină integrată de energie electrică din Marea Nordului, Marea Irlandei, Canalul Mânecii, Marea Baltică și apele învecinate, folosită pentru transportul energiei electrice de la sursele marine regenerabile de energie către centrele de consum și de depozitare și pentru a intensifica schimbul transfrontalier de energie electrică.

State membre implicate: Belgia, Danemarca, Franța, Germania, Irlanda, Luxemburg, Țările de Jos, Suedia, Regatul Unit;

- (2) *Interconexiuni nord-sud privind energia electrică din Europa de Vest („NSI West Electricity”)*: interconexiuni între statele membre din regiune și cu țările terțe mediteraneene, în special în vederea integrării energiei electrice din surse regenerabile de energie.

State membre implicate: Belgia, Franța, Germania, Irlanda, Italia, Luxemburg, Țările de Jos, Malta, Portugalia, Spania și Regatul Unit;

- (3) *Interconexiuni nord-sud privind energia electrică din Europa Centrală și din Europa de Sud-Est („NSI East Electricity”)*: interconexiuni și linii interne în direcțiile nord-sud și est-vest pentru finalizarea pieței interne și pentru integrarea energiei produse din surse regenerabile.

State membre implicate: Austria, Bulgaria, Republica Cehă, Cipru, Germania, Grecia, Ungaria, Italia, Polonia, România, Slovacia, Slovenia;

- (4) *Planul de interconectare a pieței energiei din zona baltică în domeniul energiei electrice („BEMIP Electricity”)*: interconexiuni între statele membre din regiunea Mării Baltice și consolidarea corespunzătoare a infrastructurilor rețelei interne și stimularea integrării piețelor în regiune.

State membre implicate: Danemarca, Estonia, Finlanda, Germania, Letonia, Lituania, Polonia, Suedia.

2. CORIDOARE PRIORITARE PRIVIND GAZELE NATURALE

- (5) *Interconexiuni nord-sud privind gazele naturale în Europa de Vest („NSI West Gas”)*: capacități de interconectare pentru fluxurile de gaze nord-sud din Europa de Vest pentru a continua diversificarea rutelor de aprovizionare și pentru a îmbunătăți capacitatea de livrare a gazelor pe termen scurt.

State membre implicate: Belgia, Franța, Germania, Irlanda, Italia, Luxemburg, Malta, Țările de Jos, Portugalia, Spania, Regatul Unit;

- (6) *Interconexiuni nord-sud privind gazele naturale din Europa Centrală și din Europa de Sud-Est („NSI East Gas”)*: conexiuni regionale privind gazele naturale între regiunea Mării Baltice, Marea Adriatică și Marea Egee și Marea Neagră, în special pentru sporirea diversificării și a siguranței aprovizionării cu gaze naturale;

State membre implicate: Austria, Bulgaria, Cipru, Republica Cehă, Germania, Grecia, Ungaria, Italia, Polonia, România, Slovacia, Slovenia;

- (7) *Coridorul meridional de transport al gazelor („SGC”)*: transportul gazelor dinspre Bazinul Caspic, Asia Centrală, Orientul Mijlociu și dinspre bazinul est-mediteranean către Uniune, pentru a spori diversificarea aprovizionării cu gaze.

State membre implicate: Austria, Bulgaria, Republica Cehă, Cipru, Franța, Germania, Ungaria, Grecia, Italia, Polonia, România, Slovacia, Slovenia;

- (8) *Planul de interconectare a pieței energiei din zona baltică în domeniul gazelor naturale („BEMIP Gas”)*: infrastructuri pentru a pune capăt izolării celor trei state baltice și a Finlandei, precum și dependenței acestora de furnizorul unic, și pentru a spori diversificarea aprovizionării în regiunea Mării Baltice;

State membre implicate: Danemarca, Estonia, Finlanda, Germania, Letonia, Lituania, Polonia, Suedia.

3. CORIDOR PRIORITAR PRIVIND PETROLUL

- (9) *Conexiuni în vederea aprovizionării cu petrol în Europa Centrală și de Est („OSC”)*: interoperabilitatea rețelei de conducte de petrol din Europa Centrală și de Est pentru a spori securitatea aprovizionării și pentru a reduce riscurile de mediu.

State membre implicate: Austria, Republica Cehă, Germania, Ungaria, Polonia, Slovacia.

4. DOMENII TEMATICE PRIORITARE

- (10) *Desfășurarea rețelelor inteligente*: adoptarea tehnologiilor rețelelor inteligente pe întreg teritoriul Uniunii în vederea integrării eficiente a comportamentului și a acțiunilor tuturor utilizatorilor conectați la rețeaua de energie electrică, în special generarea unor cantități mari de energie electrică din surse regenerabile sau descentralizate și adaptarea cererii din partea consumatorilor;

State membre implicate: toate;

- (11) *Autostrăzi de energie electrică*: crearea primelor autostrăzi de energie electrică până în 2020, în vederea construirii unui sistem de autostrăzi de energie electrică pe întreg teritoriul Uniunii;

State membre implicate: toate;

- (12) *Rețea transfrontalieră de transport a dioxidului de carbon:* dezvoltarea unei infrastructuri pentru transportul dioxidului de carbon între statele membre, cu includerea țărilor terțe învecinate, pentru desfășurarea captării și stocării dioxidului de carbon.

State membre implicate: toate.

ANEXA II

CATEGORII DE INFRASTRUCTURI ENERGETICE

Categoriile de infrastructuri energetice care urmează să fie dezvoltate în vederea punerii în aplicare a priorităților în domeniul energiei electrice cuprinse în anexa I sunt următoarele:

- (1) în ceea ce privește energia electrică:
 - (a) linii aeriene de transport de înaltă tensiune, dacă au fost concepute pentru o tensiune de minimum 220 kV, și cabluri subterane și submarine de transport, dacă au fost concepute pentru o tensiune de minimum 150 kV;
 - (b) în special cu privire la autostrăzile de energie electrică; orice echipament fizic conceput pentru a permite transportul de energie electrică la tensiune înaltă și foarte înaltă, în vederea conectării unor cantități mari de energie electrică produsă sau depozitată pe teritoriul unui sau mai multor state membre sau în țări terțe cu un consum ridicat de energie electrică într-unul sau mai multe state membre;
 - (c) facilități de depozitare a energiei electrice utilizate pentru depozitarea permanentă sau temporară a energiei în infrastructuri situate la suprafață sau în subsol sau în situri geologice, cu condiția să fie conectate direct la linii de transport de înaltă tensiune concepute pentru o tensiune de minimum 110 kV;
 - (d) orice echipament sau instalație esențială pentru sistemele definite la literele (a) - (c) în vederea exploatării în siguranță, securizate și eficiente, inclusiv sistemele de protecție, monitorizare și control pentru orice tensiune;
 - (e) orice echipament sau instalație, atât la nivelul transportului cât și al distribuției de tensiune medie, care are ca obiectiv comunicarea digitală bidirecțională, monitorizarea interactivă, inteligentă și în timp real sau aproape real și gestionarea producției, transportului, distribuției și consumului de energie electrică în vederea dezvoltării unei rețele care integrează în mod eficient comportamentul și acțiunile tuturor utilizatorilor conectați – producători, consumatori și cei cu dublu statut de producător și consumator – în vederea asigurării unui sistem energetic eficient din punct de vedere economic și sustenabil, cu pierderi minore și cu un nivel înalt de securitate și de calitate a aprovizionării și siguranței;
- (2) în ceea ce privește gazele naturale:
 - (a) conducte pentru transportul de gaze naturale și de biogaze care fac parte dintr-o rețea care cuprinde în principal conducte de înaltă presiune, cu excepția conductelor de înaltă presiune utilizate pentru distribuția în amonte sau locală de gaze naturale,
 - (b) instalații subterane de stocare conectate la conductele de gaze naturale de înaltă presiune menționate anterior,

- (c) instalații de recepție, de stocare și de regazeificare sau decompresie pentru gaze naturale lichefiate (GNL) sau gaze naturale comprimate (GNC);
 - (d) orice echipamente sau instalații esențiale pentru funcționarea securizată, eficientă și în condiții de siguranță a sistemului sau pentru a asigura capacitatea bidirecțională;
- (3) în ceea ce privește petrolul:
- (a) conducte folosite pentru transportul țițeiului;
 - (b) stații de pompare și instalații de depozitare necesare pentru exploatarea conductelor de țiței;
 - (c) orice echipamente sau instalații esențiale pentru funcționarea corespunzătoare, sigură și eficientă a sistemului, inclusiv sisteme de protecție, monitorizare și control și dispozitive de flux invers;
- (4) în ceea ce privește dioxidul de carbon:
- (a) conducte specializate, diferite de rețeaua de conducte în amonte, utilizate pentru transportul de dioxid de carbon antropoc de la mai multe surse, și anume instalații industriale (inclusiv centrale electrice), care produc dioxid de carbon sub formă de gaz prin combustie sau alte reacții chimice care implică compuși de carbon fosili sau non-fosili, în scopul depozitării geologice permanente a dioxidului de carbon în conformitate cu Directiva 2009/31/CE;
 - (b) instalații pentru lichefierea și stocarea tampon a dioxidului de carbon, în vederea transportării sale ulterioare. Acestea nu includ infrastructura din cadrul unei formațiuni geologice utilizate pentru stocarea geologică finală a dioxidului de carbon în conformitate cu Directiva 2009/31/CE și nici instalațiile de suprafață și de injectare aferente;
 - (c) orice echipamente sau instalații esențiale pentru funcționarea corespunzătoare, sigură și eficientă a sistemului, inclusiv sistemele de protecție, monitorizare și control.

ANEXA III

IDENTIFICAREA PROIECTELOR DE INTERES COMUN LA NIVEL REGIONAL

1. REGULI PRIVIND GRUPURILE REGIONALE

- (1) Pentru proiectele din sectorul energiei electrice care se înscriu în categoriile stabilite în anexa II punctul 1, fiecare grup este compus din reprezentanți ai statelor membre, ai autorităților naționale de reglementare, ai operatorilor de transport și sistem în temeiul obligației de a coopera la nivel regional în conformitate cu articolul 6 din Directiva 2009/72/CE și cu articolul 12 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009, și ai inițiatorilor proiectelor afectate de fiecare din prioritățile relevante desemnate în anexa I, precum și ai Comisiei, ai Agenției și ai ENTSO pentru energie electrică.

Pentru proiectele din sectorul gazelor care se înscriu în categoriile stabilite în anexa II punctul 2, fiecare grup este compus din reprezentanți ai statelor membre, ai autorităților naționale de reglementare, ai operatorilor de transport și sistem în temeiul obligației de a coopera la nivel regional în conformitate cu articolul 7 din Directiva 2009/73/CE și cu articolul 12 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009, și ai inițiatorilor proiectelor afectate de fiecare din prioritățile relevante desemnate în anexa I, precum și ai Comisiei, ai Agenției și ai ENTSO pentru energie electrică.

Pentru proiectele de transport al petrolului și al dioxidului de carbon care se înscriu în categoriile menționate în anexa II punctele 3 și 4, fiecare grup este format din reprezentanți ai statelor membre, ai inițiatorilor proiectelor afectate de fiecare din proprietățile relevante desemnate în anexa I și ai Comisiei.

- (2) Fiecare grup își organizează activitatea în conformitate cu eforturile de cooperare regională depuse în temeiul articolului 6 din Directiva 2009/72/CE, al articolului 7 din Directiva 2009/73/CE, al articolului 12 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 și al articolului 12 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009 și cu alte structuri de cooperare regională existente.
- (3) În vederea punerii în aplicare a priorității relevante stabilite în anexa I, fiecare grup invită, dacă este necesar, reprezentanți ai administrațiilor naționale, ai autorităților de reglementare și ai operatorilor de transport și sistem din țările candidate și potențiale candidate la UE, din statele membre ale Spațiului Economic European și ale Asociației Europene a Liberului Schimb, reprezentanți ai instituțiilor și organismelor Comunității Energetice, ai țărilor care fac obiectul politicii europene de vecinătate și ai țărilor cu care Uniunea a stabilit o cooperare specifică în domeniul energetic.
- (4) Fiecare grup consultă organizațiile care reprezintă părțile interesate relevante, inclusiv producătorii, operatorii de transport și sistem, furnizorii, consumatorii și, în cazul sarcinilor stabilite la Articolul 5 alineatul (2), organizațiile de protecția mediului. Grupul poate organiza audieri sau consultări, dacă acest lucru este relevant pentru îndeplinirea sarcinilor sale.

2. PROCESUL DE IDENTIFICARE LA NIVEL REGIONAL

- (1) Fiecare inițiator de proiect înaintează membrilor grupului respectiv o cerere pentru selectarea proiectului său drept proiect de interes comun, cuprinzând o evaluare a proiectului (proiectelor) din punct de vedere al contribuției la punerea în aplicare a priorităților stabilite în anexa I, arătând că sunt îndeplinite criteriile relevante definite la articolul 6 și prezentând orice alte informații relevante pentru evaluarea proiectului.
- (2) Toți destinatarii păstrează confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.
- (3) Propunerile de proiecte privind transportul și depozitarea energiei electrice care se înscriu în categoriile prevăzute în anexa II punctul (1) literele (a) – (d) trebuie să facă parte din cel mai recent plan decenal de dezvoltare a rețelei pentru energia electrică, elaborat de ENTSO pentru energie electrică în temeiul articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009.
- (4) Pentru toate listele de proiecte de interes comun la nivelul Uniunii adoptate după 1 august 2013, propunerile de proiecte privind transportul și depozitarea gazelor care se înscriu în categoriile prevăzute în anexa II punctul 2 trebuie să facă parte din cel mai recent plan decenal de dezvoltare a rețelei pentru gaze naturale, elaborat de ENTSO pentru gaze naturale în temeiul articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009.
- (5) Proiectele propuse privind transportul dioxidului de carbon care se încadrează în categoria prevăzută în anexa II punctul 4 trebuie prezentate ca parte a unui plan, elaborat de cel puțin două state membre, pentru dezvoltarea unei infrastructuri transfrontaliere pentru transportul și depozitarea de dioxid de carbon, care urmează a fi înaintat direct Comisiei de către statele membre interesate sau de către entitățile desemnate de către statele membre respective.
- (6) La evaluarea propunerilor de proiecte privind energia electrică și gazele care se înscriu în categoriile prevăzute în anexa II punctul 1 literele (a) – (d) și punctul 2, fiecare grup, fără a aduce atingere prevederilor de la punctul 4, ține cont de analiza efectuată în conformitate cu prevederile Articolului 12 alineatul (7) pentru propunerile de proiecte privind electricitatea și gazele care se înscriu în categoriile prevăzute în anexa II punctul 1 literele (a) – (d) și punctul 2 în planurile decenale cele mai recente privind dezvoltarea rețelei de gaze și electricitate, elaborate de ENTSO pentru energie electrică și de ENTSO pentru gaze naturale, în conformitate cu articolul 8 din Regulamentele (CE) nr. 714/2009 și (CE) nr. 715/2009.

ANEXA IV

NORME ȘI INDICATORI PRIVIND CRITERIILE APLICABILE PROIECTELOR DE INTERES COMUN

- (1) Un proiect cu un impact transfrontalier semnificativ este un proiect desfășurat pe teritoriul unui stat membru care îndeplinește următoarele condiții:
- (a) pentru transportul de energie electrică, proiectul schimbă capacitatea de transfer a rețelei la frontiera statului membru respectiv cu unul sau mai multe alte state membre, sau la orice altă secțiune transversală a aceluiași coridor de transport, cu minimum 500 MW, comparativ cu situația în care proiectul nu ar fi pus în funcțiune;
 - (b) pentru depozitarea de energie electrică, proiectul oferă o capacitate de depozitare care permite o producție anuală de energie electrică de cel puțin 500 GWh;
 - (c) pentru transportul de gaze naturale, proiectul vizează investiții în capacitățile de flux invers sau modifică capacitatea de a transporta gaze peste frontiera (frontierele) statului membru în cauză cu cel puțin 10 %, comparativ cu situația anterioară punerii în funcțiune a proiectului;
 - (d) pentru depozitarea gazelor sau pentru gazele naturale lichefiate/comprimate, proiectul vizează aprovizionarea directă sau indirectă a cel puțin două state membre sau îndeplinirea standardului privind infrastructura (norma N-1) la nivel regional, în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 994/2010;
 - (e) pentru rețelele inteligente, proiectul este conceput pentru echipamente și instalații de înaltă tensiune și de tensiune medie proiectate pentru o tensiune de minimum 10kV. Proiectul implică operatori de sisteme de transport și de distribuție din cel puțin două state membre, care acoperă cel puțin 100 000 de utilizatori care produc sau consumă energie electrică sau ambele, într-o zonă de consum de minimum 300 GWh/an, din care cel puțin 20 % provin din resurse nedispecerizabile.
- (2) În ceea ce privește proiectele care se încadrează în categoriile prevăzute în anexa II punctul (1) literele (a) – (d), criteriile enumerate la articolul 4 se măsoară după cum urmează:
- (a) integrarea pieței, concurența și flexibilitatea sistemului se măsoară conform analizei efectuate în cel mai recent plan decenal privind dezvoltarea rețelei de energie electrică, în special prin:
 - calcularea, pentru proiectele transfrontaliere, a impactului asupra capacității de transfer a rețelei în ambele direcții ale fluxului de energie, măsurată în funcție de cantitatea de energie (în MW) sau, pentru proiectele cu un impact transfrontalier semnificativ, a impactului asupra capacității de transfer a rețelei la frontierele dintre statele membre

implicate, dintre statele membre implicate și țări terțe sau pe teritoriul statelor membre implicate, precum și asupra echilibrării raportului cerere-ofertă și asupra funcționării rețelelor în statele membre implicate;

- evaluarea impactului, pentru zona de analiză definită în anexa V punctul 10, asupra costurilor de producție și transport al energiei electrice la nivelul întregului sistem și asupra evoluției prețurilor pe piață, în funcție de diferite scenarii de planificare și ținând cont în special de variațiile induse ordinii de merit.
- (b) transportul energiei electrice produse din surse regenerabile către marile centre de consum și siturile de depozitare se măsoară conform analizei efectuate în cel mai recent plan decenal privind dezvoltarea rețelei de energie electrică, în special prin:
- pentru transportul de energie electrică, prin compararea capacității de producție din surse regenerabile de energie (per tehnologie, în MW) care sunt conectate și transportate datorită proiectului, cu capacitatea totală planificată de producție din aceste tipuri de surse regenerabile de energie în statul membru implicat în 2020, în conformitate cu planurile naționale de acțiune privind sursele de energie regenerabilă, astfel cum sunt definite la articolul 4 din Directiva 2009/28/CE.
 - pentru depozitarea de energie electrică, prin compararea noilor capacități prevăzute de proiect cu capacitatea totală existentă pentru aceeași tehnologie de depozitare în zona de analiză definită în anexa V punctul 10.
- (c) Interoperabilitatea și siguranța în funcționare a sistemului se măsoară conform analizei efectuate în cel mai recent plan decenal privind dezvoltarea rețelei de energie electrică, în special prin evaluarea impactului proiectului asupra previziunilor de neasigurare a sarcinii în zona de analiză, astfel cum este definită în anexa V punctul 10, în funcție de adaptarea producției și a transportului pentru o serie de perioade de sarcină caracteristice, ținând cont de modificările previzibile în materie de fenomene meteorologice extreme și impactul acestora asupra rezilienței infrastructurii.

Cheltuielile totale ale proiectului pe durata ciclului său de viață tehnică trebuie luate în considerare la calcularea acestor indicatori.

- (3) În ceea ce privește proiectele care se încadrează în categoriile prevăzute în anexa II punctul 2, criteriile enumerate la articolul 4 se măsoară după cum urmează:
- (a) integrarea pieței și interoperabilitatea se măsoară prin calcularea valorii adăugate a proiectului pentru integrarea segmentelor de piață și convergența prețurilor, pentru flexibilitatea globală a sistemului, inclusiv capacitatea de flux invers oferită în diverse scenarii.
 - (b) concurența se măsoară pe baza diversificării, inclusiv a facilitării accesului la sursele locale de aprovizionare, luând succesiv în considerare diversificarea surselor, a partenerilor și a rutelor și impactul noilor capacități asupra indicelui

Herfindahl-Hirschman, calculat la nivelul capacității pentru zona de analiză, astfel cum este definită în anexa V punctul 10.

- (c) securitatea aprovizionării cu gaze naturale se măsoară prin calcularea valorii adăugate a proiectului pentru reziliența pe termen scurt și pe termen lung a sistemului și pentru sporirea flexibilității sistemului în cazul producerii de întreruperi în aprovizionare în diverse scenarii, precum și prin capacitatea suplimentară asigurată de proiect, măsurată în raport cu standardul de infrastructură (norma N-1) la nivel regional, în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 994/2010.
 - (d) sustenabilitatea se măsoară ca fiind contribuția unui proiect la reducerea emisiilor, la favorizarea producției de rezervă care să înlocuiască energia electrică din surse regenerabile sau a transportului de gaze obținute prin transformarea energiei electrice și de biogaze, ținând cont de schimbările previzionate ale condițiilor climatice.
- (4) În ceea ce privește proiectele care se încadrează în categoriile prevăzute în anexa II punctul (1) litera (e), fiecare funcție enumerată la articolul 4 se evaluează după următoarele criterii:
- (a) gradul de sustenabilitate: acest criteriu se măsoară prin evaluarea reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră și a impactului asupra mediului pe care îl au infrastructurile rețelelor de energie electrică;
 - (b) capacitatea de conectare a rețelelor de transport și de distribuție și de transport al energiei electrice de la și către utilizatori: acest criteriu se măsoară prin estimarea capacității instalate a resurselor de energie descentralizate în rețelele de distribuție, injecția maximă admisă de energie electrică fără riscuri de congestie în rețelele de transport și energia care nu a fost extrasă din surse regenerabile din cauza riscurilor legate de congestie sau de siguranță;
 - (c) conectivitate și acces la rețea pentru toate categoriile de utilizatori de rețea: acest criteriu se măsoară prin evaluarea metodelor adoptate pentru calcularea taxelor și a tarifelor, precum și a structurii acestora, pentru producători, consumatori sau pentru cei care sunt și producători și consumatori, precum și prin flexibilitatea operațională prevăzută pentru echilibrarea dinamică a energiei electrice în rețea;
 - (d) siguranța și calitatea aprovizionării: acest criteriu se măsoară prin evaluarea raportului dintre capacitatea de producție fiabilă disponibilă și cererea de vârf, a ponderii energiei electrice din surse regenerabile, a stabilității sistemului de energie electrică, a duratei și frecvenței întreruperilor per client, inclusiv a perturbărilor legate de condițiile climatice, și a calității tensiunii;
 - (e) eficiența și calitatea serviciilor în ceea ce privește aprovizionarea cu energie electrică și exploatarea rețelelor: acest criteriu se măsoară prin evaluarea nivelului pierderilor înregistrate în rețelele de transport și de distribuție, a raportului între cererea minimă și maximă de energie electrică într-o perioadă de timp definită, a participării cererii pe piețele de energie electrică și la măsurile de eficiență energetică, a utilizării procentuale (de exemplu, sarcina

medie) a componentelor rețelei de energie electrică, a disponibilității componentelor de rețea (legate de întreținerea planificată și neplanificată) și a impactului acestora asupra performanțelor rețelei, precum și a disponibilității reale a capacității rețelei în raport cu valoarea sa standard;

- (f) contribuția la piețele transfrontaliere de energie electrică prin controlul fluxurilor de sarcină pentru a atenua fluxurile în buclă și pentru a spori capacitățile de interconectare: acest criteriu se măsoară prin evaluarea raportului dintre capacitatea de interconectare a unui stat membru și cererea de energie electrică din statul respectiv, a exploatării capacităților de interconectare, precum și a tarifelor de congestie la nivelul interconexiunilor.
- (5) În ceea ce privește proiectele de transport al petrolului care se încadrează în categoriile prevăzute în anexa II punctul 3, criteriile enumerate la articolul 4 se măsoară după cum urmează:
- (a) siguranța aprovizionării cu petrol se măsoară prin evaluarea valorii adăugate a noilor capacități oferite de un proiect pentru reziliența pe termen scurt și pe termen lung a sistemului, și a flexibilității conservate de sistem pentru a face față perturbărilor în aprovizionare, în diverse scenarii.
 - (b) interoperabilitatea se măsoară prin evaluarea gradului în care proiectul contribuie la îmbunătățirea funcționării rețelei petroliere, în special prin posibilitatea de a inversa fluxurile.
 - (c) utilizarea eficientă și sustenabilă a resurselor se măsoară prin evaluarea gradului în care proiectul folosește infrastructura deja existentă și contribuie la reducerea la minimum a presiunii și a riscurilor pentru mediu și climă.

ANEXA V

ANALIZA COST-BENEFICIU PENTRU ÎNTREGUL SISTEM ENERGETIC

Metodologia de realizare a unei analize cost-beneficiu armonizate pentru întregul sistem energetic cu privire la proiectele de interes comun respectă următoarele principii prevăzute în prezenta anexă.

- (1) Metodologia se bazează pe un set comun de date de intrare corespunzătoare sistemelor de energie electrică și de gaze naturale ale Uniunii pentru anii $n+5$, $n+10$, $n+15$ și $n+20$, unde n este anul în care se efectuează analiza. Setul de date cuprinde, cel puțin:
 - (a) în ceea ce privește energia electrică: scenarii privind cererea, capacitățile de producție în funcție de tipul combustibilului (biomasă, energie geotermică, hidroenergie, gaze, energie nucleară, petrol, combustibili solizi, energie eoliană, energie solară fotovoltaică, energie solară concentrată, alte tehnologii regenerabile) și locația geografică a acestora, prețurile combustibilului (inclusiv biomasă, cărbune, gaze și petrol), prețurile dioxidului de carbon, compoziția rețelei de transport și, dacă este cazul, a rețelei de distribuție, și evoluția acesteia, luându-se în considerare toate proiectele noi și semnificative de producție (inclusiv capacitatea echipată pentru captarea dioxidului de carbon), depozitare și transport pentru care a fost luată o decizie finală de investiții și care urmează să fie puse în funcțiune până la sfârșitul anului $n+5$;
 - (b) în ceea ce privește gazele naturale: scenarii privind cererea, importurile, prețurile combustibilului (inclusiv cărbune, gaz și petrol), prețurile dioxidului de carbon, compoziția rețelei de transport și evoluția acesteia, luându-se în considerare toate proiectele noi pentru care a fost luată o decizie finală de investiții și care urmează să fie puse în funcțiune până la sfârșitul anului $n+5$;
- (2) Setul de date reflectă prevederile legislative naționale și ale Uniunii în vigoare la data efectuării analizei. Seturile de date utilizate pentru energia electrică, respectiv pentru gazele naturale sunt compatibile, în special în ceea ce privește ipotezele privind prețurile și volumele de pe fiecare piață. Setul de date este elaborat după consultarea oficială a statelor membre și a organizațiilor care reprezintă toate părțile interesate relevante. Comisia și Agenția asigură accesul la datele comerciale necesare transmise de părțile terțe dacă este cazul.
- (3) Metodologia oferă orientări privind dezvoltarea și utilizarea rețelei și modelarea pieței necesare pentru analiza cost-beneficiu.
- (4) Analiza cost-beneficiu are la bază o evaluare armonizată a costurilor și beneficiilor pentru diferite categorii de proiecte analizate și acoperă cel puțin perioada de timp prevăzută la punctul 1.
- (5) Analiza cost-beneficiu ia în considerare cel puțin următoarele costuri: cheltuielile de capital, cheltuielile operaționale și cheltuielile de întreținere pe parcursul ciclului de viață al proiectului, precum și, după caz, costurile de dezafectare și de gestionare a

deșeurilor. Metodologia oferă orientări cu privire la ratele de scont care urmează să fie folosite la calcule.

- (6) Pentru transportul și depozitarea energiei electrice, analiza cost-beneficiu ia în considerare cel puțin efectele asupra indicatorilor definiți în anexa III. În conformitate cu metodele aplicate la elaborarea celor mai recente planuri decenale de dezvoltare a rețelei în domeniul energiei electrice, se mai ține cont, în mod deosebit, de efectele proiectelor asupra următoarelor aspecte:
- (a) concurența, reflectată în puterea diferiților operatori de pe piață și în convergența prețurilor între diferite state membre;
 - (b) costurile de producție, transport și distribuție a energiei electrice, inclusiv costurile consumului propriu al centralelor electrice și costurile legate de emisiile de gaze cu efect de seră și de pierderile cauzate de transport de-a lungul ciclului tehnic de viață al proiectului;
 - (c) costurile ulterioare cu noile investiții în producția și transportul energiei electrice de-a lungul ciclului tehnic de viață al proiectului;
 - (d) flexibilitatea operațională, inclusiv optimizarea rezervei de reglaj și a serviciilor auxiliare;
 - (e) reziliența sistemului, inclusiv la dezastre și schimbările climatice, și siguranța sistemului, în special în ceea ce privește infrastructurile critice europene astfel cum sunt definite în Directiva 2008/114/CE.
- (7) Pentru gaze, analiza cost-beneficiu trebuie să țină seama cel puțin de rezultatele testelor de piață, cum ar fi alocarea liberă a capacităților („*open season*”), impactul asupra indicatorilor definiți în anexa III și efectele următoare:
- (a) concurența, reflectată în puterea diferiților operatori de pe piață și în convergența prețurilor între diferite state membre;
 - (b) reziliența sistemului, inclusiv la dezastre și schimbările climatice, și siguranța sistemului, în special în ceea ce privește infrastructurile critice europene astfel cum sunt definite în Directiva 2008/114/CE;
 - (c) probabilitatea de nefurnizare și cantitatea de energie nefurnizată și îmbunătățirea siguranței și calității aprovizionării;
 - (d) contribuția la integrarea diferitor sectoare ale pieței gazelor naturale,
 - (e) flexibilitatea și congestia rețelei de gaze naturale.
- (8) În ceea ce privește rețelele inteligente, analiza cost-beneficiu ține seama cel puțin de indicatorii definiți în anexa III.
- (9) Metoda detaliată utilizată pentru luarea în considerare a indicatorilor prevăzuți la alineatele (6) - (8) se elaborează după consultarea oficială a organizațiilor care reprezintă toate părțile interesate relevante.

- (10) Metodologia definește domeniul de analiză pentru analiza cost-beneficiu a fiecărui proiect individual și pentru analiza la nivel regional sau al Uniunii. Domeniul de analiză pentru un proiect individual acoperă toate statele membre și țările terțe pe teritoriul cărora urmează să se construiască proiectul, toate statele membre limitrofe și toate celelalte state membre afectate în mod considerabil de proiect.
- (11) Metodologia definește analiza care urmează să fie efectuată pe baza setului relevant de date de intrare, prin calcularea rezultatelor funcției obiectiv pentru fiecare proiect în ipoteza în care acesta se realizează și în ipoteza în care nu se realizează. Analiza identifică statele membre pe teritoriul cărora proiectul are un impact net pozitiv (beneficiarii) și cele pe teritoriul cărora proiectul are un impact net negativ (plătitorii). Fiecare analiză cost-beneficiu include analize de sensibilitate privind setul de date de intrare, data punerii în funcțiune a diferitelor proiecte în același domeniu de analiză și alți parametri relevanți.
- (12) Operatorii de sisteme de transport și de distribuție fac schimb de informații necesare pentru elaborarea metodologiei, inclusiv informații referitoare la rețeaua relevantă și modelarea pieței. Operatorii de sisteme de transport sau de distribuție care colectează informații în numele altor operatori de sisteme de transport sau de distribuție transmit operatorilor participanți rezultatele referitoare la datele colectate. Pentru modelul comun de piață și de rețea pentru energie electrică și gaze prevăzut la articolul 12 alineatul (8), setul de date de intrare menționat la punctul 1 acoperă anii $n+10$, $n+20$ și $n+30$, iar modelul permite o evaluare completă a efectelor în plan economic, social și asupra mediului, incluzând în principal costurile externe, cum ar fi cele legate de gazele cu efect de seră și emisiile de poluanți atmosferici convenționali sau de siguranța aprovizionării.

ANEXA VI

ORIENTĂRI PRIVIND TRANSPARENȚA ȘI PARTICIPAREA PUBLICULUI

- (1) Manualul de proceduri trebuie să specifice cel puțin:
 - (a) legislația relevantă pe care se bazează deciziile și avizele corespunzătoare diferitelor tipuri de proiecte relevante de interes comun, inclusiv legislația în domeniul mediului;
 - (b) deciziile și avizele relevante care trebuie obținute;
 - (c) numele și datele de contact ale autorității competente și ale altor autorități și părți interesate importante vizate;
 - (d) fluxul de lucru, cu evidențierea fiecărei etape a procesului, inclusiv un calendar orientativ;
 - (e) informații privind domeniul de aplicare, structura și nivelul de detaliere al documentelor care urmează să fie înaintate odată cu cererea de luare a deciziilor, inclusiv o listă de verificare;
 - (f) etapele și mijloacele prin care publicul larg poate participa la proces.
- (2) Pentru a spori participarea publicului în procesul de autorizare se aplică următoarele principii:
 - (a) Părțile interesate afectate de un proiect de interes comun, inclusiv autoritățile relevante, proprietarii de terenuri și cetățenii care trăiesc în vecinătatea proiectului, publicul larg și asociațiile, organizațiile sau grupurile acestuia trebuie informate în mod cuprinzător și consultate în etapele incipiente, într-o manieră deschisă și transparentă. După caz, autoritatea competentă sprijină în mod activ activitățile întreprinse de inițiatorul de proiect.
 - (b) Autoritățile competente se asigură că procedurile de consultare publică pentru proiectele de interes comun sunt, pe cât posibil, concentrate. Fiecare consultare publică acoperă toate subiectele relevante pentru o anumită etapă a procedurii, fiecare subiect de acest tip fiind abordat o singură dată pe parcursul consultării publice în cauză. Subiectele abordate în cadrul unei consultări publice sunt indicate în mod clar în notificarea consultării publice respective.
 - (c) Se admit comentarii și obiecții doar de la începutul consultării publice și până la expirarea termenului limită.
- (3) Conceptul privind participarea publicului trebuie să includă cel puțin informații referitoare la:
 - (a) părțile interesate abordate;
 - (b) măsurile avute în vedere;

- (c) termenul limită;
 - (d) resursele umane alocate sarcinilor respective.
- (4) În contextul consultării publice care urmează să se desfășoare înainte de înaintarea dosarului de candidatură, părțile relevante trebuie cel puțin:
- (a) să publice o broșură informativă de maximum 15 pagini în care să ofere, într-o manieră clară și succintă, o viziune de ansamblu asupra obiectivului și calendarului preliminar al proiectului, cel puțin trei rute alternative avute în vedere, efectele preconizate, inclusiv cele de natură transfrontalieră, și eventualele măsuri de atenuare a acestora;
 - (b) să informeze toate părțile interesate afectate cu privire la proiect prin intermediul paginii web menționate la articolul 10 alineatul (7) și prin alte mijloace corespunzătoare de informare;
 - (c) să invite în scris toate părțile relevante afectate la reuniuni cu teme specifice, pe parcursul cărora să se discute motivele de îngrijorare.
- (5) Pagina web a proiectului trebuie să prezinte cel puțin următoarele informații:
- (a) un rezumat fără caracter tehnic, actualizat periodic, de maximum 50 de pagini, care să reflecte stadiul actual al proiectului și, în cazul actualizărilor, să indice clar modificările aduse versiunilor anterioare;
 - (b) proiectul și planificarea consultării publice, indicându-se în mod clar datele și locurile unde se organizează consultările și audierile publice;
 - (c) detaliile de contact în vederea obținerii setului complet de documente înaintate;
 - (d) detaliile de contact în vederea transmiterii comentariilor și obiecțiilor pe parcursul consultărilor publice;
 - (e) manualul de procedură în conformitate cu articolul 10 alineatul (1).